

Ikt. sz.: INB/11-1/2013.

INB-3/2013. sz. ülés
(INB-13/2010-2014. sz. ülés)

J e g y z ő k ö n y v

az Országgyűlés **Innovációs és fejlesztési eseti bizottságának**
2013. május 7-én, kedden, 9 óra 37 perckor
az Országház főemelet 64. számú tanácstermében
megtartott üléséről

Tartalomjegyzék

Napirendi javaslat	3
Az ülés résztvevői	4
Elnöki megnyitó	5
Megbeszélés az Amerikai Kereskedelmi Kamara Elektronikai Gyártók Bizottsága és Innovációs Bizottsága képviselőivel	5
<i>Elnöki bevezető</i>	<i>Hiba! A könyvjelző nem létezik.</i>
<i>Bevezető előadások</i>	6
Hetényi Márk, Flextronics International, regionális pénzügyi igazgató	6
Reich Lajos, az AmCham Innovációs Bizottságának elnöke, a GE Healthcare magyarországi kutatás-fejlesztési igazgatója	6
Márkus Csaba (Deloitte Zrt.)	8
Dr. Budai Judit (Szecskay Ügyvédi Iroda)	12
Hajdú Judit, a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatalának elnökhelyettese	13
Vicze Gábor (Microsoft Magyarország)	14
Ábrahám László, az AmCham Elektronikai Gyártók Bizottsága elnöke, az NI Hungary vezérigazgatója	15
<i>Kérdések, észrevételek</i>	19
<i>Válaszadás, reagálás</i>	24
<i>További kérdések, észrevételek, reflexiók</i>	29
<i>Válaszadás, reagálás</i>	36

Napirendi javaslat

1. Megbeszélés az Amerikai Kereskedelmi Kamara Elektronikai Gyártók Bizottsága és Innovációs Bizottsága képviselőivel

Résztevők:

Dávid Péter, az Amerikai Kereskedelmi Kamara (AmCham) ügyvezető igazgatója

Juhos Andrea, az AmCham Oktatási Bizottság elnöke

Ábrahám László, az AmCham Elektronikai Gyártók Bizottsága elnöke, az NI Hungary vezérigazgatója

Hetényi Márk, Flextronics International, regionális pénzügyi igazgató

Zeitler Balázs, Siemens

Reich Lajos, az AmCham Innovációs Bizottságának elnöke, a GE Healthcare magyarországi kutatás-fejlesztési vezérigazgatója

Márkus Csaba, Deloitte Zrt.

Budai Judit, Szecskay Ügyvédi Iroda

Vicze Gábor, Microsoft Magyarország

2. Egyebek

Az ülés résztvevői

A bizottság részéről

Megjelent

Elnököl: **Dr. Pószán László** (Fidesz), a bizottság elnöke

Bana Tibor (Jobbik), a bizottság alelnöke
Spaller Endre (KDNP)
Szólláth Tibor Zoltán (Fidesz)

Helyettesítési megbízást adott

Bartos Mónika (Fidesz)
Michl József (KDNP)
Dr. Nagy István (Fidesz)

Meghívottak részéről

Hozzászólók

Ábrahám László, az AmCham Elektronikai Gyártók Bizottsága elnöke, az NI Hungary vezérigazgatója
Hetényi Márk, Flextronics International, regionális pénzügyi igazgató
Reich Lajos, az AmCham Innovációs Bizottságának elnöke, a GE Healthcare magyarországi kutatás-fejlesztési vezérigazgatója
Márkus Csaba igazgató, Deloitte Zrt.
Dr. Budai Judit, Szecskay Ügyvédi Iroda
Vicze Gábor, Microsoft Magyarország
Hajdú Judit, a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatalának műszaki elnökhelyettese
Dr. Vedres András, a Feltalálók Egyesületeinek Nemzetközi Szövetsége elnöke, a Magyar Feltalálók Egyesületének főtitkára
Dr. Pakucs János tiszteletbeli elnök (Magyar Innovációs Szövetség)
Révai András elnök (Közép-magyarországi Regionális Innovációs Ügynökség)
Dr. Dézsi István, az MTA doktora
Dr. Felső Gábor (BME VIKING Villamosmérnöki és Informatikai Kutató-fejlesztő Zrt.)

Megjelentek

Dávid Péter, az Amerikai Kereskedelmi Kamara (AmCham) ügyvezető igazgatója
Juhos Andrea, az AmCham Oktatási Bizottság elnöke
Zeitler Balázs, Siemens

(Az ülés kezdetének időpontja: 9 óra 37 perc)

Elnöki megnyitó

DR. PÓSÁN LÁSZLÓ (Fidesz), a bizottság elnöke, a továbbiakban ELNÖK: Jó napot kívánok! Köszöntöm az innovációs eseti bizottság ülésén megjelent minden kedves meghívottat és a bizottság tagjait is!

A mai alkalommal képviselői kezdeményezésre – Spaller képviselő úré az érdem – egy olyan témát tűztünk napirendre megtárgyalás, megbeszélés céljából, amely, azt gondolom, méltán és indokoltan kerül olyan rangra és terítékre, amit egy parlamenti bizottságban is illik nyomon követni, nevezetesen az elektronikai iparnak és a hozzákapcsolódó összes fejlesztésnek, kutatásnak a témaköre; annál is inkább, hogy az itt felvetődő és az itt megfogalmazandó gondolatok esetleg nagyobb pályát tudjanak befutni, érdemes minden irányból körbejárni ezt a kérdéskört. A beszélgetésünk célja alapvetően azért nyilvánvalóan az, hogy a politikai szereplők is kellő impulzusokat nyerjenek, nemcsak kizárólag írott anyagokra támaszkodva, hanem a személyes beszélgetések és érvelések nyomán is, és természetesen azokat az ötleteket is igyekszünk részben mi magunk befogadni, részben pedig továbbvinni, amelyek esetleg az adott terület és témakör további fejlődése és mozgástere szempontjából pozitív irányokat tudnak venni.

Még egyszer köszönöm, hogy ilyen szép számmal elfogadták a meghívást, és annak eleget téve most el tudtak ide jönni. Külön köszönöm azt is, hogy a viszonylag korai kezdésre való tekintettel is meg lehetett ezt valósítani, és külön köszönöm azt is, hogy a budapesti közlekedés összes nehézségét leküzdve sikerült ideérkezni, ami, valljuk be őszintén, a mai közlekedési viszonyok közepette nem kis teljesítmény. Innovatív szempontból, gondolom, ez szintén kellően elismerésre méltó.

Megbeszélés az Amerikai Kereskedelmi Kamara Elektronikai Gyártók Bizottsága és Innovációs Bizottsága képviselőivel

A mai alkalommal, tekintettel arra, hogy a beszélgetésnek a menete igazából nem annyira formalizált, szándékaink szerint inkább egy kötetlen és baráti természetű beszélgetés lenne, ebből következően, én bevallom őszintén, most egy kicsit tanácstalan is vagyok, hogy a beszélgetésünk kezdetét hogyan indítsuk. Én azt szeretném javasolni, ha ezzel egyetértenek, hogy én a kutatási és fejlesztési témák szempontjából az AmCham Innovációs Bizottságának az elnökét próbálom megkérni arra, hogy egy rövid bevezetést tartson a témát illetően, és ez legyen egyfajta beszélgetésindító, ami természetesen nem jelenti azt, hogy én bárkibe bele kívánnám fojtani a szót. Csak azt szeretném kérni, hogy utána, amikor valaki szót kér, akkor egyúttal legyen kedves majd bemutatkozni, a jegyzőkönyv szempontjából fontos lenne tudni a nevet, és hogy pontosan ki kicsoda; én magam azért nem mernék erre vállalkozni, mert sok szereplővel most találkoztam először, és kellemetlen lenne, hogyha rosszul történne a bemutatás. Úgyhogy tisztelettel arra kérném szépen akkor Reich Lajos urat, hogy egy pár szóval a beszélgetésünk lendületét és irányát próbálja megszabni. Köszönöm szépen.

Tessék parancsolni!

REICH LAJOS, az AmCham Innovációs Bizottságának elnöke, a GE Healthcare magyarországi kutatás-fejlesztési igazgatója: Jó napot kívánok! Nagyon szépen köszönjük a meghívást, rendkívül megtisztelő számunkra, hogy a véleményünket számon tartják.

Mielőtt azonban az Innovációs Bizottság munkájáról mondanék pár szót, szeretném átadni a szót Hetényi Márk kollégámnak az AmCham Igazgatóságából, hogy bemutassa az AmCham tevékenységét összességében. Parancsolj!

Bevezető előadások

Hetényi Márk, Flextronics International, regionális pénzügyi igazgató

HETÉNYI MÁRK, Flextronics International, regionális pénzügyi igazgató: Köszönöm szépen. Megpróbálom én is fenntartani a lendületet.

Hetényi Márk vagyok, az Amerikai Kereskedelmi Kamara igazgatósági tagja, egyben a Flextronics International európai pénzügyi igazgatója, és csak röviden szólnék az Amerikai Kereskedelmi Kamaráról, ami az egyik leghatékonyabb érdekképviseleti szervezet. A missziója az lenne, hogy az üzleti szektor leghatékonyabb képviselője legyen Magyarországon, és hogy növelje az ország versenyképességét. Az Amerikai Kereskedelmi Kamarát 1989-ben alapították, és azóta a tagsági kör körülbelül 400-ra vagy több mint 400 tagra emelkedett. Itt vannak külföldi vállalatok is, magyar vállalatok is, kisvállalatok és nagyvállalatok, széles skálán reprezentáljuk a magyar gazdasági életet.

Az Amerikai Kereskedelmi Kamara bizottsági formában működik, tehát több albizottsága van, körülbelül 15, és két munkacsoport. Ezek a bizottságok különböző témákkal foglalkoznak, mint például az adó, az egészségügy, az elektronikai gyártás és a gyártók, innováció, információtechnológia, HR, munkaerőpiac és oktatás, valamint a törvényhozás és felelős vállalatirányítási témában. Az AmChamról ezen kívül érdemes megemlíteni, hogy a vállalati tagok a magyar exportnak körülbelül az egyharmadát fedik le, tehát egy jelentős szervezetről van szó.

Még egy dolgot említenék meg a munkánkról, ami a bizottságokban történik. Az AmCham az utolsó tíz évben rövid állásfoglalásokat adott ki, ezekben a rövid állásfoglalásokban különböző témakörökkel foglalkozunk, és az adott témakörben különböző ajánlatokkal, különböző jövőre vonatkozó, megvalósítandó területekkel foglalkozunk. Ezek a rövid állásfoglalások foglalkoztak a közvetlen külföldi befektetésekkel, az oktatással, a logisztikával, az adórendszerrel, a felelős vállalatirányítással, az egészségügyi rendszerrel, az e-kormányzással, az energiapolitikával, és az utolsó kettő közül, amit mostanábanadtunk ki, az egyik az elektronikai gyártással foglalkozott, ami szintén benne lesz a mai témakörben, valamint a másik, a legutolsó a K+F-re és az innovációra vonatkozik, amit a Lajos keze alattadtak ki.

Én is meg szeretném köszönni a figyelmet, és akkor visszaadnám a szót Lajosnak.

Reich Lajos, az AmCham Innovációs Bizottságának elnöke, a GE Healthcare magyarországi kutatás-fejlesztési igazgatója

REICH LAJOS, az AmCham Innovációs Bizottságának elnöke, a GE Healthcare magyarországi kutatás-fejlesztési igazgatója: Nagyon köszönöm.

Pontosan két évvel ezelőtt jött létre az AmCham Innovációs Bizottsága 14 vállalat részvételével, abban az erős hitben, hogy együtt komoly változásokat fogunk tudni elérni. Az egyik tagvállalatunknak sem az a célja az AmChamen belül, hogy a saját, külön érdekét képviselje, olyan javaslatokat próbáltunk meg összeállítani az egyéves munka során, amelyek hitünk szerint Magyarország versenyképességét az innováció területén jelentősen javítják. Mérhető célként azt fogalmaztuk meg, hogy másfél évtizeden belül megháromszorozódjék Magyarország innovációs teljesítménye. Fel lehet tenni a kérdést, hogy ez reális vagy optimista álláspont. Én azt hiszem, hogy az optimisták viszik előre a világot, a realisták pedig működtetik, úgyhogy ebben a hitben egy elég ambiciózus célt tűztünk ki magunk elé.

Összesen 47 nagyon konkrét javaslatot dolgoztunk ki a különböző területeken, amelyekről majd a kollégáim fognak részletesebben is beszélni. Ezeket a javaslatokat nyomon követtük a különböző végrehajtó intézményeknél, minisztériumokban, illetve háttérintézményekben, és óriási sikerként számolhatok be arról, hogy a javaslatainknak a nagyjából 60 százalékát nemcsak jó szándékkal fogadta a kormányzat, hanem meg is

valósította, meg is valósítottuk; a 20 százaléka még olyan, amin dolgoznunk kell; a maradék 20 százalék kapcsán pedig éppenséggel ellentétesen döntött végül is a kormány, de nekünk, azt gondolom, arra a 60 százalékra kell koncentrálnunk. Összességében elmondhatom, hogy úgy érezzük, az elmúlt időszakban Magyarországon az innováció helyzete jobb lett – nyilván még sok tennivalónk van.

Szeretnék pár sikert és kudarcot is kiemelni, mielőtt a kollégáimnak átadnám a szót. Az egyik legnagyobb siker az innovációs stratégia megalkotása. Voltak már innovációs stratégiák, ez igaz, ugyanakkor most lehetősége volt egy széles körnek – beleértve a vállalati kutatás-fejlesztés képviselőit is – részt venni az innovációs stratégia kialakításában, és egy igen ambiciózus terv jött létre a gazdasági minisztérium irányítása mellett – személyes élményem volt, hogy kifejezetten jó érzés volt együtt dolgozni a gazdasági minisztérium képviselőivel ezen a területen. Maga ez az ambiciózus cél pedig az, amit mi magunk is javasoltunk egyébként, hogy 15 év alatt háromszorozódjék meg Magyarország innovációs teljesítménye, 2020-ra érjük el a GDP-arányosan 1,8 százalékos kutatás-fejlesztési költséget, 2027-re pedig a 3 százalékot célozzuk meg, ehhez pedig mérhető célokat, alcélokat is kitűztünk: jöjjön létre 30, globális mércével mérve is jelentős kompetenciaközpont, kutatási kompetenciaközpont, jöjjön létre 300 olyan gazellavállalat, amely gyorsan mozogva, hamar a globális piacra tud jutni – már most is vannak ilyenek, de a közelében sem vagyunk a 300-nak –, és jöjjön létre 3 ezer olyan fiatal, innovatív vállalkozás, amelynek esélye van a megkapaszkodásra. Ez nyilván egy dinamikus környezet, lesznek olyan vállalkozások, amelyek elbuknak, lesznek olyanok, amelyek sikeresek lesznek, de ez a dolog természetéből fakad. Ahhoz, hogy ezt a célt elérjük, az AmCham megfogalmazta a maga javaslatait.

A kutatás-fejlesztés és az innováció meglehetősen kockázatos tevékenység. Ez a kockázat számos külső okból fakad, a rengeteg erőfeszítés nagyon sokszor egyáltalán nem eredményez új tudományos eredményeket, és lehet kezdeni az egészet elölről. Sokszor a nehezen létrehozott új terméket hamar hamisítani kezdik, erre is láttunk számos példát. Az is előfordul, hogy a különböző szabályozók lassítják le egy innovatív, új termék bevezetését, gondoljunk csak akár a gyógyszerek tízéves klinikai próbájára vagy akár egy mesterséges intelligencia által irányított autóra, amelyeknek a kipróbálása a mai napig mindössze csak három államban van engedélyezve, és így tovább, és így tovább. De a legnagyobb veszélye a kutatás-fejlesztésnek, az új technológiák bevezetésének valójában a még újabb technológiák, ugyanis egy exponenciálisan gyorsuló világban élünk, amelyben a lineáris gondolkodás menthetetlenül lemaradáshoz vezet. Be kell látnunk, hogy pár év alatt olyan technológiák jönnek létre, amelyekre nem is gondoltunk korábban, és ezt a fajta exponenciális gondolkodást, úgy érezzük, érdemes lenne az állami szervezetekben is elültetni.

Nagyon nagy sikernek érzékeljük a tudományos, technológiai és matematikai felsőoktatási képzés megerősítését. Korábban volt egy olyan döntés, hogy bizonyos más szakok, mint például a jogász- és a közgazdászképzés terhére megduplázta a kormányzat az államilag támogatott keretszámokat. Bevallom őszintén, hogy ezt ugyan nagyon nagy sikernek érzékeljük, és a hangsúlyt továbbra is látjuk ezen a területen, de kicsit konfúzzá vált, hogy mindezt hogyan fogja finanszírozni a kormányzat. Nagyon nagy sikernek érzékeljük a hatékonyabb pályázati rendszer kialakítását, olyan hosszú távon tervezhető, akár globális kompetenciaközpontok létrejöttét is segítő pályázatokat írt ki a gazdasági minisztérium, az NFÜ és az NFM, amelyek, bízunk benne, hogy hozzásegítenek bennünket a cél eléréséhez. De nemcsak nagy kutatás-fejlesztési centrumok létrejöttét, hanem kis startup vállalatok létrejöttét is segítő JEREMIE I., JEREMIE II. kiírások születtek – erről kollégáim majd részletesen fognak beszélni.

Nagyon örülök, hogy itt ül most mellettem a Szellemi Tulajdon Hivatalának az elnökhelyettes asszonya, ugyanis ennek a hivatalnak a munkáját is komoly sikerek kísérték az elmúlt évben: létrejött egy K+F-minősítési rendszer, ami azt jelenti, hogy a korábbi viták,

hogy mi minősül kutatás-fejlesztésnek egyáltalán, remélhetőleg megszűnnek, a hivatal felhatalmazást kapott arra, hogy a hozzá fordulóknak számára előminősítést végezzen, ami az adóhatóság számára kötelező érvénnyel bír. Illetve nagy sikerként érzékeljük azt is, hogy a szabadalmi ügyek elbírálása jelentősen felgyorsult. Itt megemlíteném az Egyesült Államokkal, a világ legnagyobb szabadalmi piacával kötött megállapodást, amely lehetővé teszi, hogy a Magyarországon bejelentett szabadalmak egy gyorsítósávon keresztül ériék el az amerikai szabadalmi hivatalt.

Kudarccokat is megéltünk sajnos, egyet mindenképpen szeretnék kiemelni, amivel feltétlenül foglalkoznunk kell a közeljövőben, ez pedig az adminisztrációs terhek. Sajnos nem látjuk azt, hogy ez csökkent volna, pedig az AmCham 14 nagyon-nagyon konkrét, olyan javaslatot fogalmazott meg, amely nemcsak a vállalatok életét könnyítette volna meg, hanem a hatóságok életét is. Sajnos ezeket nem sikerült átültetni a gyakorlatba, de semmi sincs elkésve.

Mindezen sikerek és kudarcok megemlézése után szeretném átadni a szót a kollégáknak, akik részletesen is beszélhetnek majd a különböző területekről. Itt négy nagy területet fogtunk át: a versenyképes adózást, melyre Márkus Csabát, a Deloitte igazgatóját, kollégámat szeretném megkérni, hogy beszéljen róla; a szabadalmi ügyeket, amiről Budai Judit fog beszélni a Szecskay Ügyvédi Iroda képviselőjeként; az innovatív kis- és középvállalatok ügyeiről Vicze Gábor kollégám fog beszélni, aki a Microsoftot képviseli; a hatékonyabb pályázati rendszer, ahol, említettem, voltak komoly sikerek, erről szintén Márkus Csaba fog beszélni a Deloitte részéről; és szeretném majd megkérni Ábrahám László kollégámat a National Instruments vezérigazgatóját, hogy főleg az oktatási kérdésekről ejtsen pár szót. Ha mindezzel végeztünk, akkor javasolnék még egy olyan kört, hogy beszéljünk meg, melyek azok a nagyon nagy, nagyon komoly csapásirányok, amelyekkel, úgy érezzük, a következő egy évben érdemes foglalkozni és előkészíteni.

Úgyhogy, ha megengedi, elnök úr, akkor átadnám a szót a kollégáimnak.

ELNÖK: Köszönöm szépen, és köszönettel is veszem a beszélgetés vonalának ilyen típusú kanalizálását, annál is inkább, mert a dolgok összefüggésrendszerét nyilván önök a saját berkeiken belül sokkal alaposabban ismerik, mint mi. Úgyhogy kérem is, hogy akkor tartsuk be ezt a sorrendet, ahogy ön javasolta.

Ha jól értettem, akkor először Márkus Csabát üdvözölhetjük a hozzászólók sorában. Köszönöm.

Márkus Csaba igazgató (Deloitte Zrt.)

MÁRKUS CSABA igazgató (Deloitte Zrt.): Köszönöm szépen. Jó reggelt, illetve jó napot kívánok mindenkinek!

Ahogy Reich Lajos úr említette, én Márkus Csaba, a Deloitte K+F és állami támogatások üzletágának az igazgatója vagyok. Röviden csak annyit mondanék el, hogy miként kapcsolódik, kapcsolódunk ehhez a területhez. Gyakorlatilag a Deloitte – mint immár a világ legnagyobb tanácsadó cége – működtet egy olyan globális hálózatot, amelyben körülbelül 60-70 országban vannak olyan szakértő kollégáink, akik kifejezetten K+F és állami támogatási ügyekkel foglalkoznak napi szinten, ami, azt gondolom, azért is hasznos, mert így sokkal jobban lehet látni az egyes országok gyakorlatát, adott esetben az ott elért eredményeket vagy az ott elkövetett hibákat, és azokból tanulva talán gyorsabban lehet magyar viszonylatban is haladni a jövődöbéli intézkedések, illetve javaslatok tekintetében.

A két terület, amelyet Reich Lajos említett, és amelyet megpróbálok röviden összefogni, egyrészt a versenyképes adózás, a másik pedig a hatékony pályázati rendszer kérdésköre. Anélkül, hogy nagyon apró technikai részletekbe belemennék, szeretném inkább példákkal illusztrálni az egyes javaslatokat, amelyeket az elmúlt időben, két évvel ezelőtt tettünk, és gyakorlatilag nyomon követjük azóta a folyamatot. És kicsit folytatva azt a vonalat,

amelyet Reich Lajos elkezdett, mondanék olyan példákat is, amelyeket sikerült teljes mértékben megvalósítani, és olyanokat is, amelyeken, azt gondolom, még azért dolgozni kell.

A versenyképes adózás kapcsán, azt gondolom, az egyik legfontosabb dolog talán a kiszámítható adózási ösztönzők szerepe, olyannyira – és ismét egy példát használnék –, hogy mi a Deloitte-on belül már harmadik éve mérjük fel az egyes Magyarországon működő, K+F-fel foglalkozó vállalatok tevékenységét, és gyakorlatilag mind a három évben azt tapasztaltuk, hogy a legfontosabb szempont, amely külső tényezőként a vállalatok K+F tevékenységét befolyásolja, a kiszámítható szabályozói környezet; tehát nem feltétlenül csak a támogatási rendszer, nem feltétlenül más ösztönzők, hanem a kiszámítható környezet. Ez alapvetően abból adódik, hogy ágazattól függően, ha veszünk egy információtechnológiai ágazatot, ahol adott esetben fél-egy év alatt megtörténhet egy kutatás-fejlesztési projekt, ez az egyik oldal, és adott esetben veszünk mondjuk egy gyógyszeripari fejlesztést vagy adott esetben mondjuk egy növénynevelést, ahol 8-10-12 évig vagy annál hosszabb ideig zajlik egy kutatás-fejlesztés, ez azt jelenti, hogy amikor egy vállalat ilyen jellegű tevékenységbe kezd, akkor szeretné azt látni, hogy arra a tevékenységre, amelyet folytat, és amely folyamatosan költségekkel jár, milyen tényezők fognak hatni a kutatási folyamat időtartama során. Éppen ezért hogyha ez a környezet gyakran változik – aminek nyilván mindig megvan a maga oka, és azt gondolom, a maga racionalitása is –, akkor nagyon nehéz ezt a kutatási tevékenységet továbbvinni, illetve nagyon nehéz adott esetben – és ezt több alkalommal láttuk – a külföldi döntéshozókat meggyőzni arról, hogy további kutatás-fejlesztést telepítsenek Magyarországra, hiszen azt látják, hogy adott esetben az egyik évben van egy nagy támogatása a kutatási folyamatnak, egy adott szakaszának, a következő évben ez kisebb, és utána nem látják előre gyakorlatilag a jövőt. Azt gondolom tehát, hogy itt egy olyan kiegyenlítő vagy balanszírozó tevékenységet kell egy kicsit folytatnia mindenkinek, ahol végig lehet gondolni azt, hogy mi az a költségvetési forrás, keret, lehetőség, amely ilyen típusú tevékenységek folytatására rendelkezésre áll, és ezt megpróbálni folyamatosan benntartani a kutatás-fejlesztés finanszírozásának a rendszerében.

Most a K+F és innovációs stratégiában is van egy olyan cél, hogy 2014-től egy új adózási ösztönzőrendszer kerül majd bevezetésre, azt gondolom, hogy ez egy olyan javaslat, amelynek a megvalósítását nagyon sok mindenki örömmel várja. Sok minden fog múlni, azt gondoljuk, a részleteken, de remélhetőleg hogyha egy ilyen rendszer bevezetésre kerülne jövő év januárjától, akkor ez hosszú időn keresztül stabilan tartaná magát, és tervezhetővé válna Magyarországon a kutatás-fejlesztés ösztönzési háttere, legalábbis adózási oldalon.

A másik nagyon fontos dolog a kiszámítható, versenyképes adózási környezet tekintetében, amire a világon nagyon sok példa van már, és azt gondolom, hogy lehet, hogy ez egy olyan kérdéskör, amiről Vicze Gábor kollégám részletesebben fog majd még beszélni, az pedig az, hogy a kis- és középvállalatok számára nagyon gyakran sokkal nehezebb kutatás-fejlesztési tevékenységet folytatni, éppen azért, mert a forrásaik szűkösebbek, és ezért az adózási rendszerben is egy teljesen bevett dolog, ami összhangban áll egyébként az uniós szabályozással is, hogy a kkv-k számára egy preferáltabb adózási ösztönzőrendszert alakítsanak ki. Úgyhogy ez egy működő rendszer számos országban, és azokat a célokat, amelyeket Reich Lajos is említett az elején, teljes mértékben támogatni tudja – itt most a 300 gazellára, illetve a 3 ezer innovatív vállalkozás kialakítására gondolok.

Amiről azt gondoljuk, hogy egy nagyon fontos pozitív változás volt, ami itt szintén röviden megemlítsük, az a kutatás-fejlesztési tevékenység minősítésére vonatkozó rendszernek a bevezetése, ami a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatalához került. Ez egyébként azért volt nagyon lényeges, mert ez a minősítés és a minősítés tárgyában hozott döntés nem csupán az adóhatóságra, hanem gyakorlatilag bármelyik hatóságra nézve kötelező, és ez a rendszerből kivesz egy jelentős adag bizonytalanságot abban a tekintetben, hogy nagyon sok cég – személyes tapasztalatból mondom – konzervatívan tekintett arra, hogy mit tekinthet

kutatás-fejlesztésnek, mert attól tartott, hogy ha esetleg erről nem tudja meggyőzni az adóhatóságot, akkor gyakorlatilag ez pont hogy visszaüt rá nézve. Ez azért is fontos, mert én azt sem tartom kizártnak, hogy adott esetben Magyarországon a kutatás-fejlesztési ráfordítás már most nagyobb arányt képvisel a GDP-ben, mint amit a KSH statisztikái mutatnak, de nagyon sok tekintetben van vagy volt egyfajta óvatosság a cégek körében, hogy mi az, amit ő kutatás-fejlesztésnek tekint.

Ami szintén nagyon pozitív változás, és technikainak tűnik, de azt gondolom, valahol az alfája és az ómegája a versenyképes adózási környezet kialakításának, az az, hogy az elmúlt másfél év során végre egységesedett egy kicsit az a fogalomrendszer is, hogy mit tekintünk kutatás-fejlesztésnek és a kutatás-fejlesztés bizonyos típusú fajtáinak, mert némi eltéréssel ugyan, de ez több jogszabályban volt a múltban megfogalmazva, és ezek a látszólag minimális, a gyakorlatban viszont lényeges eltérések az egyes fogalmak között a különböző jogszabályokban nyilván szintén nem könnyítették meg azoknak a cégeknek az életét, amelyek a kutatás-fejlesztési tevékenységet szerették volna definiálni és meghatározni.

Még egy gondolat talán, ami fontos a kutatás-fejlesztés tekintetében a versenyképes adózás területén. Tavaly készült egy felmérés a Nemzetgazdasági Minisztérium, a Nemzeti Innovációs Hivatal, a KSH és a mi közreműködésünkkel, és ami nagyon meglepő volt sok mindenki számára, az az volt, hogy ha megnézzük, hogy Magyarországon milyen ágazatokban van a legtöbb kutatás-fejlesztésben foglalkoztatott személy, akkor nagyon sok mindenki élből a gyógyszeriparra gondolna, ami, azt gondolom, igaz is, de a másik nagy terület, amelyik legalább ennyi embert foglalkoztat, az az információtechnológia, és pont ez az a terület, ahol egyébként a kis- és középvállalatok is egy nagyon jelentős számban jelennek meg, és most már ezen a területen is vannak olyan cégek, amelyek a saját területükön világviszonylatban is az elsők között vannak, és ezek között olyan cégek vannak, amelyeknek a teljes kutatás-fejlesztési tevékenysége itt van Magyarországon. Ezek egy még szűkebb csoportján belül pedig van olyan cég is, amely pedig már arra törekszik, hogy hogyan tudna külföldön, az Egyesült Államokban, Nyugat-Európában dolgozó magyar kutató-fejlesztőket visszahozni Magyarországra, hogy itt végezzék ezt a tevékenységet, tehát a vállalati szféra oldaláról is elindult egy ugyanolyan törekvés, amit egyébként a kormányzat a saját eszközein keresztül szintén szeretne elérni.

A másik terület, amelyről röviden szeretnék még beszélni, a hatékony pályázati rendszer kialakítása, ami nagyon sok tekintetben összefügg egyébként az adózási területtel, hiszen nagyon sok cég fejében az, hogy egy kutatás-fejlesztési tevékenységnek milyen ösztönzési, milyen támogatási lehetősége van, a pályázati támogatási rendszer és/vagy az adózási ösztönzők, tehát nagyjából így fogalmazódik meg ez a fogalompár; nem véletlen, hogy a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala által megfogalmazott vagy lehetővé vált minősítési rendszer is gazdaság mind a két típusú területen, tehát az adózási és a pályázati rendszerrel is végez minősítést. Ugyanakkor a pályázati támogatási rendszerben, azt gondolom, sok tekintetben az óvatosság miatt is az elmúlt hosszú évek alatt voltak olyan ellenőrzési, illetve olyan feltételrendszerbeli korlátok, ahol Magyarország egy kicsit, azt gondolom, még az Európai Unió által előírt szabályoknál is sokkal szigorúbban járt el, ami valószínűleg egy picit abból is adódott, hogy megpróbáltunk jobban megfelelni az elvárásoknak, mint azt egyébként mondjuk az Európai Unió elvárta volna, viszont ez több esetben szükségtelen korlátokat jelentett a cégek számára; ugyanakkor maga az intézményrendszer, a támogatói, pályázati intézményrendszer sem volt képes ezt a pluszinformációt kezelni, mert egyszerűen nem volt meg rá a kapacitása.

Csak egy apró példa: nagyon sok pályázati rendszerrel, pályázati támogatási kiírásnál nagyon sok mindenről kell nyilatkozniuk a pályázóknak, büntetőjogi felelősségük tudatában is akár, és ebben a tekintetben lenyilatkozzák például azt, hogy milyen típusú adatok, amiket rendelkezésre bocsátottak, azok valóságok, ugyanakkor az intézményrendszer bekéri külön

ezeket a dokumentumokat ezektől a pályázóktól. Én azt gondolom, annál erősebb – hogy mondjam? – teher vagy korlát egy pályázón, mint hogy ő büntetőjogi felelőssége tudatában nyilatkozik, nem nagyon lehet, és hogyha ezt megteszi, azzal felelősséget vállal. Utána ugyanezeket a dokumentumokat külön bekérni tőlük, azért, hogy az intézményrendszer megnézzze, hogy vajon az úgy van-e, az valószínűleg egy felesleges teher mind a két oldalon. Pont ezek, azt gondolom, azok a feltételek, illetve azok az előírások, amelyeken azért lehetne finomítani.

Ami nagyon-nagyon fontos, és ami miatt például a támogatási rendszer keretében nem nagyon tud még például a minősítés lehetősége sem jól működni, az az, hogy ezek a pályázati kiírások nagyon sok esetben nagyon rövid időre vannak meghirdetve. Ennek egyik oldalon nyilván az az oka, hogy bizonyos források korlátozottak, a másik oldalon pedig nyilván esetleg azok az igények, amelyek felmérése, ha megtörténik a kiírások előtt, akkor lehetne látni, hogy mi is az a forrásigény, amivel egy pályázati kiírást érdemes elindítani. Ez azért nagyon fontos, mert hogyha egy pályázatot olyan forrással írnak ki, ami miatt egy vagy két hónapig lehet igénybe venni azt a forrást, és azt a pályázatot vagy pályázati projektjét mondjuk a pályázó szeretné a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatalánál előzetesen minősíteni, és ez a minősítés 30-60 nap közötti időt vesz igénybe, akkor ezt a lehetőséget nem is tudja kihasználni, mert egyszerűen mire ez megtörténne – és ez nem a hivatal miatt van, hanem egyszerűen ez a normális átfutási ideje egy ilyen minősítési kérelemnek –, nem tudja beadni a pályázatát. Ez pedig visszaüt egyébként a pályázati támogatási intézményrendszerre is, hiszen a minősítés azt célozná, hogy bizonyos kérdéseket ne kelljen a pályázati támogatási intézményrendszernek megnézni, hiszen azt a minősítés keretében már valaki megvizsgálta. Van tehát egy lehetőség, ami most még mindig nincs összehangolva a támogatási rendszerrel, és azt gondolom, ez egy olyan dolog, amin a jövőben is fontos lenne dolgoznia az intézményrendszernek, hogy ez az összhang megteremtődjön.

Ugyanilyen fontos – és ez egyébként a környező országok közül sok országban működik –, hogy ha vannak bizonyos támogatási lehetőségek, akkor azok rendszeresen, évről évre kerüljenek kiírásra, tehát legyen egy olyan jó értelemben vett automatizmus a rendszerben, ami azt jelenti, hogy ha bármelyik cég, akár az itt ülők képviselője el akar menni a cégközpontba, és azt mondani, hogy jövőre meg az azutáni évben további K+F tevékenységet telepítsenek Magyarországra, és mondjuk az ne Európában máshova, vagy Európán kívül kerüljön, akkor ezt nyugodt szívvel megtehesse, mert tudja, hogy az a kiírás, amelynek a keretében mondjuk idén pályázott több projekttel, jövőre is megjelenik, meg azután is. Mert azt gondolom, nincs annál rosszabb dolog, mint amikor egy cégvezető jó szándékkal elmegy Magyarországról, és megpróbál azért lobbizni a cégközpontban, hogy jövőre is jöjjön ide K+F tevékenység, és kiderül, hogy adott esetben olyan pályázati támogatást már nem fognak a jövőben kiírni, és ezt a fajta hitelvesztést nyilván nehéz utána kezelni. És ugye itt mindenki ugyanabba az irányba dolgozik, hiszen mindenkinek az a célja, az itt ülőknek és az intézményrendszer minden tagjának, hogy minél több K+F projekt valósuljon meg Magyarországon.

Van egy dolog, ami, azt gondolom, azért a jövőben is további figyelmet igényel ezen a területen, és amire lehetőség van még a pályázati rendszerben további változtatásként, hogy a Reich Lajos által is említett pályázati adminisztrációt jelentősen csökkenteni kell és lehet. Erre is vannak külföldön példák, hogy jelentősen kisebb mennyiségű információigénnyel lehessen pályázatokat készíteni. Ezek megint olyan kérdések, azt gondolom, amelyekkel már a nagyobb cégek is nehezen birkóznak meg, a kis- és középvállalatok meg még nehezebben, tehát pont azokat a cégeket zárjuk el ezzel a forráslehetőségektől, amelyek kapcsán azt gondoljuk, különösen nagy jelentősége lenne annak, hogy ezekhez a forrásokhoz hozzájussanak.

Röviden ennyit szerettem volna elmondani, és akkor át is adnám a szót a kollégáimnak. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen.

Ha jól követtem Reich Lajos úr felvezetését, akkor most Budai Judit következik a szabadalmi ügyek oldaláról. Tessék parancsolni!

Dr. Budai Judit (Szecskey Ügyvédi Iroda)

DR. BUDAI JUDIT (Szecskey Ügyvédi Iroda): Jó napot kívánok!

Budai Judit vagyok a Szecskey Ügyvédi Irodából, és ha már Csaba mondott néhány szót saját magáról is, akkor én is mondanék két-három mondatot arról, hogy igazából úgy kerülünk mi, a Szecskey Ügyvédi Iroda a képbe, hogy a kollégáim számos szellemi tulajdonjoggal foglalkozó civil szervezetben nagyon aktívan működnek. Vezető partnerünk a Magyar Iparjogvédelmi Egyesület elnöke jelen pillanatban, azon kívül más kollégám, Bacher Gusztáv kollégám a Hamisítás Elleni Testület és az AmCham közös munkacsoportjában vesz részt, tehát lényegében elég aktívan működünk a szellemi tulajdon-védelem, illetve tágabb körben annak a kormányzati stratégiájával kapcsolatos elgondolások támogatásában. Jómagam meg úgy kerültem a képbe, hogy az AmCham Innovációs, illetve már korábban említett Vállalatirányítási Bizottságában működöm, valamint a Kockázati és Magántőke Egyesület jogi bizottságában is, és így lehetőségem van arra, hogy olyanfajta, kvázi terepmunkában vegyek részt, hogy ellátogatunk egyetemekhez, elsősorban kutatóegyetemekhez, ahol megpróbáljuk ezt a bizonyos éles vállalkozói létről való gondolkodást segíteni azzal, hogy a vállalkozás létrehozásában, a vállalkozásban megvalósítandó valamilyen fejlesztés szellemi tulajdonvédelmében, az arról való gondolkodásban segítjük azokat a hallgatókat, fiatal vállalkozókat, akikhez elmegyünk.

Ezek után igazából én, ha valamiről – akkor Csaba elsősorban a nagyvállalati innovációfejlesztési problémákról beszélt –, majd egy kicsit a kezdő kisvállalkozóknak, ezeknek a bizonyos startup cégeknek, amelyektől azt várjuk, hogy gazellák legyenek, a problémáiról beszélnek, és e körben elsősorban azt szeretném elmondani, de több kollégám is meg fogja majd említeni nyilván azt az igényt, hogy legalább az egyetemi oktatásban, de talán már az alsóbb fokú oktatásban is indokolt lehetne vagy fontos lenne egyfelől a vállalkozói ismeretek alapszintű, aztán az alapozó bevezetése. Ezen túlmenően pedig az egyetemen, elsősorban a kutatóegyetemen, ahol orvosi, műszaki karok vannak, de akár közgazdászkaron is a szellemi tulajdon-jog, egyáltalán a szellemi oltalom, a szellemi tulajdon-jog kezelése, illetve a hasznosításával kapcsolatos ismeretek. Itt abból a tapasztalatból szeretnék merítkezni, hogy számos olyan tech-transfer iroda által szervezett eseményen, ahol a hallgatók ilyen projekteken vesznek részt, az volt a közvetlen tapasztalatunk, hogy ezek az ismereteik rendkívül alapfokúak, és nagyon sok kérdésük van. Azt gondoljuk tehát, hogy annak ellenére, hogy mind a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatalának, mind a különböző egyetemi open platformoknak vannak ilyen oktatásai, mégis talán egy picit intézményesebben nagyobb szükség lenne erre.

A másik nagy téma, ami már nagyon konkrétan szerepel az AmCham Innovation Position Paperjében, két dolog: az egyik a hazai szellemi tulajdon-védelemmel kapcsolatban a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatalának a tevékenysége, amivel kapcsolatban Lajos már említette, hogy nagyon örvendetesnek tartjuk, hogy egyrészt a szabadalmi oltalom megadásának az ideje, illetve a jogszabályban biztosított eljárási biztosítékok megvannak arra, hogy jelentősen rövidebb legyen, mint korábban, tehát ezt a kétéves időt, adott esetben egy-kétéves időt mi is tudjuk állni; illetve a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatalának a nemzetközi megállapodásai révén a nemzetközi kiterjesztés lehetőségei is sokkal határozottabban biztosítottak. Van azonban egy olyan terület, amivel a jövő évben, illetve 2015-ben talán szembesülnünk kell, ez pedig az európai szabadalom és az európai szabadalmi bírászkodás rendszere, amivel kapcsolatban az év elején került sor megállapodásra. Ennek kapcsán részben

vállalkozói oldalról, részben pedig egy magyarországi versenyképességi oldalról azt gondolnánk, és nemcsak mi gondolnánk, hanem a hivatal a Jedlik-tervben talán fel is vetette ezt, hogy indokolt lehetne a Fővárosi Törvényszéknek úgy általánosságban a szerepét növelni, abból a szempontból, hogy a polgári eljárásjogi törvény alapján a szerzői szomszédos jogok is, az iparjogvédelmi perek, illetve egyéb, a know-how-bitorlással kapcsolatos perek már most is törvényszéki, tehát megyei törvényszéki hatáskörben vannak, ezen belül az iparjogvédelmi perek már most is a Fővárosi Törvényszék hatáskörében vannak, de talán indokolt lenne valamennyi szerzői jogi és emellett általában a know-how-bitorlással kapcsolatos perekben is, illetve adott esetben a tisztességtelen verseny miatt indult perekben is a Fővárosi Törvényszék kizárólagos hatáskörét kikötni, azért, merthogy akkor ott egységesen lehetne perelni például egy olyan komplex projekt esetén, amikor mondjuk egy olyan hardver-szoftverfejlesztés van, ahol szerzői jogok, szabadalmi jogok adott esetben egy megoldás esetén know-how-bitorlás is történik, és ilyen esetben azzal el lehet húzni a pert. Történetesen adott esetben mondjuk pont egy hazai vállalkozónak lenne egy olyan igénye, hogy egységesen tudjon perelni, és hamar tudjon a jogvita végére jutni, és akkor az alperes, hogyha adott esetben a bitorló egy kereskedő cég meg egy gyártó meg egy egyebek, hogyha különböző helyen van a székhelye Magyarországon a cégeknek, és különböző jogcímeneken kell pert indítani, akkor különböző megyei törvényszékek előtt kell azokat megindítani, holott ha a Fővárosi Törvényszék előtt indíthatna egységesen több jogcímen keresetet, akkor olcsóbb és gyorsabban elbírázható lenne a vita. Szóval mind vállalkozói, mind pergazdaságossági szempontból fontosnak tartanánk megvizsgálni ezt a lehetőséget. Másrészt pedig az egységes európai szabadalmi bírászkodáskor Magyarország mint egy helyi bíróság ebben a rendszerben egy ilyen széles körű, megalapozott know-how-val rendelkező bíróságként talán sokkal versenyképesebben indulhatna. Talán az elnökhelyettes asszonynak esetleg lehetne ezzel kapcsolatban észrevétele; nem tudom, hogy van-e hozzászólása, csak azért kérdezem, mert ez részben a Jedlik-tervben is érintett.

Hajdú Judit, a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatalának elnökhelyettese

HAJDÚ JUDIT, a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatalának elnökhelyettese: Legfeljebb egyetlen mondatot tennék hozzá: hogy valóban a szabadalom területén egységes...

ELNÖK: Elnézést kérek, a nevét legyen kedves bemondani a jegyzőkönyv szempontjából!

HAJDÚ JUDIT, a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatalának műszaki elnökhelyettese: Bocsánat! Hajdú Judit vagyok, a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatalának műszaki elnökhelyettese.

Egyetlen mondatot fűznék hozzá, hogy valóban, a tendencia olyan ma Európában, ami a szabadalmi területen egyfajta egységesítés irányába hat, így az egységes hatályú európai szabadalom, mondhatjuk, hogy a küszöbön áll, 2014-15 táján feltehetően meg fog valósulni, és ezzel együtt az egységes bírászkodási rendszer. Ami az előbb Budai Judit szájából elhangzott, hogy erre fel kell készülni, ez messzemenően igaz, és feltehetően ez egy nagyobb előkészítő munkát igényel, hogy mennyire lehet a hazai bírósági kart, a bírósági rendszert felkészíteni arra a feladatra, hogy esetleg egy regionális bírósági központ kialakulhat Magyarországon, arról nem is beszélve, hogy döntés született arról, hogy az egységes hatályú európai szabadalmakkal kapcsolatos bírászkodásnál a bírák képzési központja nagy valószínűséggel Budapesten fog helyet kapni. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönjük szépen.

Nem tudom, Budai Judit szeretne még mondani valamit?

DR. BUDAI JUDIT (Szecskay Ügyvédi Iroda): Nem, nem, én ezt a két dolgot szerettem volna mondani.

ELNÖK: Tisztelettel megkérem Vicze Gábor urat, hogy a kis- és középvállalkozások dolgáról szóljon néhány szót.

Vicze Gábor (Microsoft Magyarország)

VICZE GÁBOR (Microsoft Magyarország): Jó napot kívánok! Vicze Gábor vagyok, és a Microsoftot képviselem, és egy másik sapkában egyébként innovációs tanácsadóként dolgozom számos céggel, ezért úgy gondolom, elég jó a rálátásunk erre a területre.

Itt már több aspektusból elhangzottak az innovatív kis- és középvállalkozások és azok jelentősége, ezt szeretném összegezni. Az AmCham Innovációs Bizottságánál elhangzott az a célkitűzés, hogy 300 gazellacég, illetve 3000 innovatív cég létrehozása a kitűzött cél. Miért fontos ez, akár a multinacionális vállalatok szemszögéből, akár Magyarország szemszögéből? Azért, mert én azt gondolom, hogy elemi érdeke mind a két szereplőnek, hogy ilyen innovatív cégekből legyenek, mert ezek azok, akik be tudnak kapcsolódni a globális értékláncokba, akár úgy, hogy egy multinacionális cég beszállítójaként vagy partnereként dolgoznak, akár úgy, hogy önállóan képesek kilépni a világpiacra.

Miért gondolom azt, hogy az infokommunikációs terület kiemelten hangsúlyos ebben a kérdéskörben? Egyrészt gondolom ezt azért, amit Márkus Csaba kollégám említett itt, hogy az infokommunikációs szektorban a K+F-alkalmazottak száma a legnagyobb, vagy a legnagyobb gyógyszeriparral összemérhető, és látható, hogy ez egy olyan terület, ahol Magyarországnak jelen pillanatban is jó pozíciói vannak.

Van egy másik mérőszám is, mely azt mutatja, hogy Magyarországnak jó pozíciói vannak ezen a területen. Az infokommunikációs szektor évente közel 200 milliárdnyi exportot állít elő, és ez olyan export, ami kimondottan szoftverexport, s mivel ennek rendkívül alacsony az importtartalma, ezért ez egy olyan terület, ami nagyon gyorsan duplázható vagy triplázható lenne, és látható, hogy itt a befektetés arányaiban kisebb, mint a többi iparágban. Még egy adalék ehhez, hogy az infokommunikációs szektorban az innovációs kutatás-fejlesztés egy picit eltérő a többi hagyományos szektortól, mert itt a legfontosabb kulcsszó, azt gondolom, a sebesség, ugyanis az infokommunikációban sokszor nem a legjobb, hanem adott esetben a leggyorsabb, aki a leggyorsabban tud piaci sikert elérni, az a termék tud egy jelentős piaci részt kiharítani magának. Látható, hogy Magyarországon is van számos olyan kkv, amelyik ezen az úton indult el, és igen sikeres, hogy csak néhányat említsek, ilyen a Prezi.com vagy a Ustream vagy a LogMeIn. Ezek mind olyan cégek, melyek Magyarországon több száz fős K+F-részleget vezetnek, vagy hoztak létre néhány év alatt, és ezeket a cégeket kellene segíteni.

Hogyan látjuk, mi a probléma, miért nincs több ilyen cég? Amit szintén említettek már itt többször, a kulcskérdés a vállalkozói kultúra fejlesztése, hogy szükség van-e arra az oktatásban, az egyetemeken, illetve a felnőttképzésben is, hogy a vállalkozói kultúra fejlődjön. Látható, hogy Magyarországon a duális gazdaság a jellemző, a multinacionális versus hazai cégek között egy jelentős különbség van, és a hazai cégeknek szükségük van arra, hogy ezt a tudást fejlesszék.

Beszéltem arról, hogy az infokommunikáció közel 200 milliárdos exportot hoz létre évente, mely két részből jön össze, egyik része a multinacionális cégek hazai K+F-központjai, illetve a hazai kkv-k, és ennek a fejlesztési opciói is nyilván, két részre bomlanak. Az egyik az, hogy a multinacionális cégeket kell idevonzani, vagy megtartani - erről a kollégáim itt elég részletesen beszéltek -, s hogy ennek milyen feltételei vannak, milyen eszközökkel lehet ezt segíteni. A másik a kis- és középvállalatok területe. Ezen a területen a legfontosabb az, hogy a számosságuk nőjön meg az újonnan létrehozott innovatív cégeknek, és ezek kapjanak

megfelelő mentorálást, segítséget; ezeket összefoglaló néven inkubációs programoknak hívhatjuk, melyből többféle verzió van. Látható, hogy Európában a sikeres inkubációs modellek azok, melyekben van állami szerepvállalás, vannak benne állami ösztönzők. Viszont, ha ezek egyszer elindulnak, utána már önállóan is működőképesek és életképesek, és nagyon komoly eredményeket tudnak elérni.

Látható, hogy az elmúlt években - akár a JEREMIE-alapok létrejöttével, akár európai uniós forrásokkal - a finanszírozási oldalon már sok minden megteremtődött, de több szervezet, többek között mi is javaslatot tettünk arra, hogy ezeket az inkubációs programokat kellene fejleszteni. Erre azonban még várunk, és bár már van róla kormánydöntés, de úgy tudom, a program még nem indult el, ezért ezt sürgetni szeretnénk, hogy minél hamarabb induljanak el ezek a programok, ugyanis ma már nem cégek versenyeznek egymással, hanem úgynevezett ökoszisztémák, tehát cégek, illetve beszállítói láncolatok együttese, és ahol ezek az ökoszisztémák erősek tudnak lenni, a cégek automatikusan oda telepednek.

Tehát a legfontosabb kérdés az inkubációs program, a másik pedig, ami már szintén elhangzott, az adó-visszatérítések rendszere, valamint a kis innovatív cégek létrejöttének, illetve az első években a fejlődés megindításának segítése adó-visszatérítésekkel, melyre egyre több országban van példa, és ilyen a „The Young Innovative Company status” létrehozása is, amivel segíteni lehetne az ilyen cégeket.

Továbbá, ami már szintén említésre került, ez a nyílt innováció támogatása. Ezekben a nyílt innovációs modellekben az ökoszisztémának több szereplője együtt dolgozva tudna létrehozni például egy inkubációs házat, vagy például akár egy multinacionális cégnél levő labort, egyéb eszközt megnyitni a kkv-k számára. Nyilván, minden ilyen program létrehozásához állami segítségre van szükség, hogy ezek el tudjanak indulni, viszont az eredményei nagyon gyorsan mindenki számára láthatók lennének.

Röviden összegezve én azt gondolom, hogy a kkv-k szempontjából, az infokommunikációs területen egy nagyon komoly lehetőség van, mert nagyon gyorsan lehet ezen a területen eredményeket elérni, és itt a legfontosabb, amivel ezt elő lehet mozdítani, az inkubációs programok elindítása. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen.

Nem a sorrendiség értékrendje alapján, hanem ahogy a logikai felépítést Reich úr említette, most Ábrahám Lászlót kérem meg, hogy az oktatással kapcsolatos elképzelések, ötletek, tapasztalatok kérdéséről egy pár szót ejtsen.

Ábrahám László, az AmCham Elektronikai Gyártók Bizottsága elnöke, az NI Hungary vezérigazgatója

ÁBRAHÁM LÁSZLÓ, az AmCham Elektronikai Gyártók Bizottsága elnöke, az NI Hungary vezérigazgatója Köszönöm szépen a szót és a meghívási lehetőséget, hogy itt lehetek, és tudok róla beszélni.

Ha már nálam van a szó, szeretnék visszaélni vele egy icipicit, mert két sapkában ülök itt, részben az AmCham Elektronikai Gyártók Bizottságát vezetem, illetve a National Instrumentnek vagyok a vezetője. Az elektronikai bizottságról csak annyit, hogy 2005-ben alakult, lényegében néhány multinacionális cég hozta létre, mint Flextronics, IBM, Jabil, National Instrument és a Sanmina, és később több cég is csatlakozott, mint a Bosch, FoxConn, Siemens, Nokia és az NXP Semiconductors.

Tulajdonképpen ezek a cégek a piacon konkurensok, és mégis összeálltak. Miért? Azért, mert vannak olyan közös kihívások, amelyekkel foglalkozni kell. Ilyen az oktatás, a szakképzés, a munkaügyi kérdések, és magának az iparágak a megismertsége, hiszen az autóiipar nagyon benne van a köztudatban, mindenki tudja, hogy létezik, húz, és jó, de az elektronikai iparban csönd van, holott a gazdasági teljesítménye nagyon hasonló. A GDP-hez

való hozzájárulásuk körülbelül 4,5 százalék, vagy a feldolgozóipari arányuk szinte fej-fej mellett van, és a foglalkoztatottak létszáma is közel 100-100 ezer. Tehát ugyanakkora súllyal szerepelünk mi a magyar gazdaságban, de valahogy ezek a dolgok eddig nem jöttek igazán ki, és ezt is szeretnénk volna tudatosítani.

2-3 havonta találkozik a csapat, kezdetben az AmCham irodáiban voltunk, később elkezdtük a cégekhez való kihelyezést, ami egy áttörést hozott, jobb megismerést, és olyan kapcsolatot, ahol az oktatási és más jó tapasztalatokat át tudtuk venni. Lehetőség szerint mindig az első számú, legmagasabb magyar vezető képviseli a bizottságban az embereket, ami lehetőséget ad arra, hogy őszinte kommunikáció alakulhasson ki, és egymás kihívásaival szemben nagyon fogékonyak vagyunk.

Mit is csináltunk a múltban? Nagyon röviden annyit, hogy egy állásfoglalást hoztunk létre - ugyanúgy, mint az Innovációs Bizottság - az elektronikai gyártók magyarországi versenyképességének pilléréről. Úgy gondolom, ez egy nagyon jó összefoglaló arról, mi mindent lehetne még az elektronikában csinálni, és nem pénzt kértünk, hanem néhány olyan dolgot, amivel foglalkozni kellene. Például külügyminiszter úr felkérésére az EU elektronikai iparáról kellett egy tanulmányt készíteni, ebben is aktívan benne voltunk, és volt egy befektetői konferenciánk, hogy mitől vonzó Magyarország, hogy lehet ezt eladni a headcountereknek, ebben is ott voltunk, illetve a legfrissebb eredményünk, hogy február végén elkészült az elektronikai iparág stratégiája, mely átadásra került az NGM-nek, illetve már aláírásra került.

Hogy az oktatás irányába kanyarodjak, készítettünk egy 200 oldalas elektronikai gyártási tananyagot, ami egy hiánypótló dolog, hiszen majdnem 100 ezer ember dolgozik ebben az iparban, de olyan tankönyv, hogy mit kell tudni egy operátornak, egy gépkezelőnek, ilyen jellegű könyv nem volt, ezt pótoltuk. Meg kell mondanom, nem volt egyszerű összehozni ezt az anyagot, hiszen a legkorszerűbb tudást szeretnénk volna belerakni, viszont az igazán friss dolgokat nem lehetett beletenni, hiszen a cégek a saját információikat, az utolsó három lapot egy kicsit visszafogták, ennek ellenére úgy gondolom, hogy ez egy nagyon jó és előremutató anyag. Ezen felbuzdulva egy hibajavítási könyv készítését is elindítottuk, azt is elkészítettük, sőt annak két példánya is van már, az egyik, hogy hogyan lehet a hibát megkeresni, és hogyan lehet az elektronikában a hibát javítani. Végül a Befektetői Tanács munkájában is részt veszünk.

A közeljövőben nagyon szeretnénk ott lenni az adózási kérdésekben, illetve a munka törvénykönyvével kapcsolatos változásoknál. Az adózási kérdéseknél, ahogy már említésre került a korábbi hozzászólásokban, nagyon fontosnak tartom, hogy az adókedvezményeket ne úgy hajtsuk végre, hogy az egyikről átálljunk a másikra, hanem úgy, hogy kibővítjük. Teljesen másképp kell ugyanis ösztönözni egy startup vállalatot, teljesen másképp kell ösztönözni egy olyan céget, amelyik kimondottan csak kutatás-fejlesztéssel foglalkozik gyártás nélkül, és ő adja el az értékeit, és teljesen más az a struktúra, ahol van kutatás-fejlesztés, és mögötte egy hatalmas nagy hozzáadott értékű gyártás. Készülünk az autóiparban majd egy közös szemináriumra, mely a közeljövőben lesz, és majd a meghívókat szeretnénk kiküldeni.

A másik sapkám, a National Instruments, ez a cég 12. éve dolgozik Magyarországon. Mi az innovációt segítjük a világ minden pontján, illetve a gyártó cégek piacra jutását a lehető legrövidebb időre hozzuk össze. Erről hoztam is egy nagyon rövid összefoglaló prospektust, akit érdekel, nagyon szívesen átadom neki. Azért szomorít el engem, hogy a magyar részarányunk marginális, mert mi 127 milliárdos árbevételt meg 140 milliárdos árbevételt tudunk az exportból produkálni, és ennek töredéke az, amire a magyar innovátoroknak, cégeknek, illetve az oktatásnak szükségük van, és ha jobban megnézzük, ennek a pici százaléknak is a túlnyomó többsége a multinacionális cégek magyarországi leánykája. Tehát én úgy gondolom, hogy az innovációs hajlamunk, képességünk, elszántságunk itt biztos, hogy még némi javításra szorulhat.

A termékeinket nem akarom felsorolni, de 3 ezer különböző terméket gyártunk. Az értéke: egy tonna National Instruments elektronika ára több mint 100 millió forint. Ha összehasonlítom ezt az autóipar termékével, ez majdnem a háromszorosa, hiszen egy jó német autó biztosan több mint egy tonna, és nagy valószínűséggel 25-30 milliónál nem adják drágábban. Tehát én úgy gondolom, hogy ez egy fontos dolog, mellesleg ezt a 100 millió forintot egy operátor állítja elő évente, tehát itt a hozzáadott érték is meglehetősen nagy. Nem akarok többet beszélni a cégről, ugyan tudnék, de nem akarok visszaélni az idővel.

Az oktatáshoz és az innovációhoz szeretnék kanyarodni, és azt szeretném elmondani, hogy az innovációs teljesítmény Magyarországon elég heterogén, hiszen vannak kiemelkedő cégeink, mint az iGO, a Graphisoft vagy a Prezi, viszont ami ott van az orrunk előtt, nem mindig látjuk meg, és nem mindig alkalmazzuk, és erre egy igazán konkrét példa, itt mindenki találkozott vele, ez a parlamenti beléptető rendszer. Tíz éve járok rendszeresen a Parlamentbe évi két alkalommal - nagyjából -, nem kell nekem állandó belépő, de mindig az a módszer, hogy odamegyek, kéri a személyimet, és a napsárgított computeren beütik, hogy ki vagyok, kis idő múlva, amikor már a sor felgyülemlött a hátam mögött - mondjuk egy innovációs nagydíj átadásánál -, akkor kapok egy okét, és mehetek tovább. Azt hiszem, ennek a technológiáját, a boarding passt a repülőipar már nagyon szépen kitalálta, meg lehetne csinálni, és biztonságosabb lenne, mert, aki minket meghívott, az felelősséggel tartozik azért, hogy ki jön be a Parlamentbe, ezért ő esetleg le is okézhatná, és nagyon gyorsan meg lehetne csinálni egy ilyen beléptetést itt, a Parlamentben, de ezt csak zárójelben mondom.

Most tényleg rátérnék az oktatásra. Úgy gondolom, nagyon nagy baj, hogy a természettudományi tárgyak súlya drasztikusan lecsökkent, illetve, ami megmaradt, az is inkább az undor kategóriáját váltja ki a diákokból, amikor az elektronoknál kémiából elkezdjük az „s” meg a „p” pályákat nyomni a gyerekek fejébe, ahelyett, hogy valami vonzó, érdekes dolgot mutatnánk nekik. A gyerekek pedig fogékonyak, ezt onnan tudom, hogy évek óta csináljuk a LEGO Mentor Programot, ahol az általános iskola alsó tagozatos gyerekei összerakják a LEGO-robotot, és délutánra már kész programokat tudnak írni, hogy egy akadálypályán hogyan menjen át, vagy színeket hogy ismerjen fel. Sőt, az egyik oktatónk elsírta magát, mert egy egyhetes táborban a gyerekek már az első napon három nap tananyagát szippantották föl, majd elővették a mobiltelefonjukat, és bluetoothon keresztül kezdték el irányítani azt a kis robotot, amelyik ezt tudta, viszont nem volt tananyag.

Tehát nem hiszem, hogy a gyerekekkel van a probléma, az oktatási rendszerünk nem elég kreatív, sajnos maradt a poroszos beállítás, ami sajnos a mostani tanreformnál - én úgy gondolom - inkább rossz irányba ment, mint előre, pedig ezen alapvetően kellene változtatni. Egy versenyfutási helyzet, hogy mi történik, hogy a gyerek ismerkedik egy érdekes kihívással, aminek van egy örömteli megoldása, vagy - bocsánat a szóért - a hülye fizikatanárával találkozik előbb, és médiakommunikátor lesz a gyerekből, mert elmegy egy teljesen értéktelen, vagy értéktelenebb pályára.

A nyelvoktatás is nagyon-nagyon fontos. Úgy gondolom, hiába a szaktudás, ha nem tudjuk a nemzetközi porondon eladni, ha nem tudunk a legfrissebb információkhoz idegen nyelven hozzájutni, idegen nyelven kommunikálni, akkor az egy hatalmas hátrányt jelent. Itt nagyon sokat lehetne tenni. Szét kell nézni a környező országokban, nincsenek szinkronizált filmek, és például a románoknál is sokkal jobb a nyelvtudás, mint nálunk, vagy az északi államokban. Úgy gondolom, ha ezt a kicsi lobbyipart föl lehetne számolni, 3-400 ember biztosan nehéz helyzetbe kerülne, viszont egy egész nemzet fiatalsága tanulna meg vagy gyorsan olvasni, vagy egy idegen nyelvet, ha a televízióban át tudnánk állni arra, hogy nincsenek szinkronizálások.

A szakképzésről el kell mondanom, az a személyes véleményem, és a bizottságnak is az a véleménye, hogy a szakképzési járulék megszüntetése nagyon nagy hiba volt. Adóval is csálnak, mégsem szüntették be az adót, a szakképzési járuléknál viszont volt egy élő kapcsolat

a cég és az iskola között, és lehetett diktálni az iskolának, hogy pontosan mire fordítsa, mit csináljon, ami az iparvállalat számára fontos volt. Ilyen alapon, annak idején még pályáztunk is közösen Debrecenben, és a Baross Gábor projekt keretében olyan beültető gépeket vásároltattunk állami pénzből, illetve európai uniós pénzből az iskolába, amelyiken megtanulták a gyerekek a szakmát, s évek óta mindig levadásszuk az évfolyam krémjét. Azt hiszem, az ilyen jellegű kapcsolatokat újra kellene építeni.

Itt van még a duális képzés problematikája a felsőoktatásban. Azt hiszem, a duális képzés magyar módra, egy nagyon ártalmas dolog, ugyanis ahonnan átvesszük, Németországból, ott magának az iskolának megvannak azok az eszközei, amelyeken a gyerekeket meg lehet tanítani, és ott van labor, van tanműhely, nagyon sok minden van, és utána mennek ki az iparba. Mi ezt költségvetési gondok miatt - gondolom -, hanyagoltuk, leépítettük, és most küldjük el az évfolyam krémjét a cégekhez, akik betanítják őket. De ez csak 10-15 százalék, a többség, a közel 80-85 százalék mindenféle gyakorlati képzés nélkül marad. Ez egy nagyon veszélyes tendencia, és pont a kis- és középvállalkozásoknak nincs erejük és lehetőségük arra, hogy ezt a bizonyos alap gyakorlati tudást odaadják a gyerekeknek. A nagy cégek megengedhetik maguknak ezt a luxust, de a kicsik nem, és ez egy nagyon nagy gond.

Aztán az oktatásnál szerepelnek a különböző TÁMOP-pályázatok. Például a legutóbb kiírt TÁMOP-pályázatnak tavaly augusztusban volt a beadása, és most, gyakorlatilag egy hónapja történt meg a döntés, hogy mit lehet csinálni. Nagyon kedvező, mert 100 százalékos a támogatottság, viszont a közbeszerzés irányába kell elmenni, ami az egészet nagyon-nagyon vontatottá teszi. Nagyon bürokratikus, nehezen alkalmazható, s a központ már pedzegette, hogy talán inkább mondjunk le az egészről, mert túl sok vele az adminisztráció és a gond, noha 300 kollégát mintegy 500 millió forintért szeretnénk kioktatni.

Az egyetemi oktatással kapcsolatban egyértelmű az alulfinanszírozottság. Európai helyeken a GDP-nek körülbelül az egy százalékát fordítják a jövőjükre, hogy a felsőoktatásba bevigyék a pénzt, nálunk ez körülbelül fél százalék, és ezen belül a természettudományi, mérnöki képzések állapota siralmas. Ha az ember körbejár az egyetemeken, nagyon csúnya állapotokat lehet látni; ezt nem akarom részletezni, de ezen alapvetően változtatni kell. Az lehet, hogy túl sok diplomát adtunk ki, lehet, hogy túl sok egyetemi hely van, de meg kellene nézni ennek a társadalmi hasznosságát, és ezzel foglalkozni kellene.

Egy olyan igazi követő rendszer kellene, amit a NAV meg is tudna csinálni, hiszen a NAV tud rólunk mindent, csak azt az információt kellene odarakni, hogy mikor szereztem a diplomámat, milyen diplomát szereztem, milyen munkakörben dolgozom, és a fizetésemet is tudják. Ez egy iránytű lehetne a szülőknek, le lehetne kérdezni, hogy egy ötéves gépészmérnöki diplomával milyen átlagfizetést lehet elérni, illetve, ha tücsök szakon végzett valaki, akkor hol tudott elhelyezkedni, és mennyi a fizetése. Ez egy pillanat alatt bevezethető dolog, és úgy gondolom, a magyar vállalatok nevében felvállalhatnánk azt a kis nyűgöt, hogy annak a néhány 100 diplomásnak ezen adatát a NAV rendelkezésére bocsátanánk.

A felsőfokú oktatásban a diplomás elektromos és gépészmérnökök hiánya már egy fejlődési gát. Nagyon sok beruházás azért késik, illetve azért nem jön, mert nincs elég mérítés a diplomásokból. Szinte egymás elől lopkodjuk el a kollégákat, illetve van egy réteg, aki még külföldre is megy. Úgy gondolom, ha elég nagy lenne a kibocsátás, ezt meg lehetne oldani.

Már csak három pont: az egyik a kedvencem, a nyitott labor. A nyitott labor lenne az az intézmény egyetemi berkeken belül, ahol olyan eszközöket állítanánk ki, amelyeket mind egyéni emberek, mind magánvállalkozók, mind kkv-k nagyon kedvezményesen használhatnának egyetemi felügyelet, tudás és támogatás mellett, ahol ők a saját méréseiket, fejlesztéseiket elvégezhetnék, és nem kellene hozzá 10-20-30 vagy 50 millió forintos kezdeti investíció, hogy az ötletét valaki kipróbálja, vagy nem. Úgy gondolom, hogy ez egy nagyon előremutató dolog lehetne.

Fontos lenne még, ha ösztöndíjjal a mérnökeinket külföldre tudnánk küldeni, hogy tanulják meg nemcsak a szakmát, hanem az innovációs képességet is, persze, kellően megkötve a visszajövetel feltételeit. Ha visszanézünk a múltba, ez korábban is így volt, még a céhlegények is elmentek Nyugat-Európába körbenézni, majd visszajöttek. Azt hiszem, hogy ennek a modernkori változatát meg kellene csinálni, mert az nem istentől való kárhozat, ha valaki 3-5 évig külföldön tanul, majd hazajön, ugyanis ezáltal olyan információt, olyan know-how hozna a fejébe, ami nagyon-nagyon hasznos lehetne itthon.

Az oktatással kapcsolatban az utolsó dolog, hogy olyan alapvető kérdéseket, mint a karcsú gyártást, a leant - ami nemcsak a gyártásra vonatkozik, hanem az ügyviteltechnikára is -, a problémamegoldást, vagy a hibabiztos megoldásokat kellene tanítani. Ha úgy vesszük, ez nem más, mint a pallérozott józan paraszti ész, de ha ezt tudatosan tanítanánk a gyerekeknek, teljesen másképp fognának hozzá a dolgokhoz, teljesen más megoldásokat csinálnának. A saját példánkon tudnám elmondani, hogy 2008-2009-ben, a recesszió ideje alatt nem bocsátottuk el az embereket, hanem leantre oktattuk őket, és megnéztük a saját belső lehetőségeinket, hogy mit lehet csinálni, és a válság után, 2010-11-12-ben ugyanazzal a létszámmal többet tudtunk gyártani, mint korábban, csak azért, mert átnéztük a folyamatainkat, volt rá időnk, pedig korábban sem voltunk igazán rosszak.

A hibabiztos megoldásra egy példát mondanék, és ezzel nem akarom leegyszerűsíteni a dolgot, csak egy szép példát mondani, ott van erre a vasúti kereszteződés példája. Ha nincs kint semmi, az egy nagyon kritikus hely. Ha kitesszük az András-keresztet, az már figyelemfelhívó jel, de ha kint van a lámpa, amely pirosan villog, amikor jön a vonat, az jó, de még nem állított meg senkit. Ha kirakjuk a félsorompót, az már néhány embert meg tud állítani, de baleset még mindig lehet, s ha a teljes, nagy, merev sorompót teszünk ki, az sem igazán jó megoldás, hanem a hibabiztos megoldás a felüljáró. Tehát az ilyen jellegű gondolkodásmódot kellene a gyerekek fejébe verni a porosz, szó szerinti tudás visszakerése helyett.

Ennyit szerettem volna elmondani, köszönöm a figyelmet.

Kérdések, észrevételek

ELNÖK: Köszönjük szépen.

Igen sok mindenről esett szó, úgyhogy addig, amíg a bizottság tagjai ezt egy kicsit emésztik, morfondíroznak rajta, kérdéseket és hozzászólásokat fogalmaznak meg, engedtesék meg, hogy egy pár dologra reagáljak, illetve konkrét kérdéseket tegyek fel.

Egyrészt Márkus Csaba úr említette, hogy a vállalati szférában is elindult egy olyan mozgás, amit Magyarországon ma, ha úgy tetszik, az Akadémia nevével lehet fémjelezni, hogy a külföldre eltávozott kutatókat megpróbáljuk visszahozni. Az lenne a kérdésem, hogy ezzel összefüggésben lát-e ön, vagy látnak-e önök olyan természetű lépésigényt, ami a jogszabályi eszközökkel, magyarán, ami a törvényhozással, a kormánnyal függ össze, hogy a magánszektorban ezt a törekvését erősíteni lehessen. Van-e ilyen, vagy igazából a kettő nagymértékben nem kapcsolódik össze? Ezt nem tudom. El tudnám képzelni azt is, hogy van szerepe az államnak, de tudomásul tudom azt is venni, hogy nincs. Ez egy kérdés, amire nem tudok most válaszolni.

Reich Lajos úr bevezetőjét hallgatva, bevallom őszintén, engem kifejezetten megleptek azok a százalékos arányok, amikor azt mondta, hogy a javaslatoknak körülbelül hány százaléka hasznosul így vagy úgy. A magam becslése alapján én ezt a 60 százaléknál egy kicsit kevesebbre tettem volna, úgyhogy ez pozitív értelemben lepett meg engem, hogy a javaslatoknak körülbelül a 60 százaléka valamilyen módon hasznosult; valahogy így fogalmazott, ha jól idézem, és ennek, bevallom őszintén, örülök. Az lenne a kérdésem, hogy az az innovációs stratégia, amelynek a megalkotásáról ön szót ejtett, és széles kör részvételével történt, a Nemzetgazdasági Minisztérium koordinálásával - ha jól tudom, ezt

Cséfalvay Zoltán vitte -, ebben a stratégiában meg van-e fogalmazva az az adó-összefüggésrendszer, amelyről itt szó esett. Hogy 2014-15-től kezdődően-e, majd meglátjuk, hogy mikortól jönne elő ez a fajta adózási kérdés, de ez a fajta stratégia tartalmazza-e azt a felvetést, amit viszont Ábrahám úr említett az előbb, hogy a különböző vállalkozási formáknál eltérő ösztönzőkkel érdemes operálni. Vagy ennyire még nem cizellált ez a dolog, és ha úgy tetszik, ez egy stratégia, melynek a részletes kibontása még egy picit későbbi kérdés. Ez az én felvetésem, mert nem igazán volt világos számomra, hogy ez a kettő kidolgozott adórendszer formájában van-e, vagy egyelőre csak alapelvek, amelyek mentén a majdani adójogszabályokat kellene kidolgozni.

Volt egy másik kérdés, amelyben megint, bevallom őszintén, kérek egy kis segítséget, hogy próbáljuk meg értelmezni. Márkus Csaba úgy fogalmazott, hogy a támogatások terén - hogy milyen természetű, abba nem érdemes belebonyolódni, mert sokféle lehet, de mégiscsak - jó lenne, ha évről évre egy meglévő automatizmus érvényesülne a kiszámíthatóság érdekében. Ami számomra kérdés, hogy ez az automatizmus - idézőjelben, de mégis - meddig megy el. Ugyanakkor az is elhangzott, hogy ez az a terület, ahol sokszor - talán éppen Vicze Gábor fogalmazott így - nem is annyira a legjobb, hanem a leggyorsabb az, aki piaci értelemben részesedni tud, labdába tud rúgni és így tovább. Magyarán, ha a gyorsaságnak ekkora kitüntetett szerepe van, akkor a másik oldalon - én értem, hogy van egy jelentős stabilitás - meddig van értelme ennek a fajta automatizmusnak úgy, hogy ez egy szabályozó szintjén megállja a helyét? Nyilván, bennünket, mint bizottságot elsősorban most az a dolog érdekel, ha szabályozókat kell megalkotni, az nyilvánvalóan nem lehet fazonra szabott, nem lehet megmondani, hogy a szürke kisegér kft.-re van szabva az adott törvény, hanem annak egy generális dolognak kell lennie. Ebből következően, természetesen az élet minden rezdülését nem fogjuk tudni soha jól szabályozni, de törekedni kell arra, hogy valamilyen módon egészséges arányokat tartsunk. Tehát egy ilyen szakmai értelemben vett mankó azért csak szerencsés lenne, hogy ez a bizonyos automatizmus milyen legyen, hogyan valósuljon meg, hogyan kell felülvizsgálni, mert különben megint beleesünk abba a csapdába, hogy egy idő után az lesz a teljesen jogos kifogás, hogy mi az ördögért finanszíroz akármilyen támogatási rendszerben a magyar állam olyat, ami mellett az idő már régen elszaladt.

Teljes mértékben egyetértek azzal, hogy a természettudományos képzés erősítése fontos dolog, de egy dolgot azért jó, ha látunk, már csak a tisztánlátás érdekében, hogy a magyar felsőoktatási rendszerben az elmúlt 10-15 - nem tudom pontosan hány - év alatt, de mindenhol abba az irányba mozdultak el, hogy növelték a képzési palettát, és lehetőleg minél olcsóbb képzésre törekedtek. A legolcsóbb képzések soha nem a természettudományi képzések voltak, hanem például a közgazdászképzés, de a jogászképzés is olcsó, a bölcsész kicsit drágább, mert több a szemináriumrésze, de az sem túl drága. Viszont, ahol labor, műszerek és mindenféle egyéb dolog kell, ott sokkal költségesebb a képzés, ezért ebbe az irányba emiatt sehol nem fejlesztettek Magyarországon.

Azt se felejtjük el, hogy nagyon lement a bejutási küszöb szintje. Amikor azt hallja az ember a természettudományos vagy éppen műszaki karokon oktató kollégáktól, hogy felzárkóztató foglalkozásokat kell tartani a középiskola után, akkor az egy siralmas dolog, és ilyenkor óhatatlanul felmerül az a kérdés, hogy olyan mérnököt képezzünk-e, aki tud olyan házat tervezni, amelyik nem fog összeomlani, vagy fogadjunk be mindenkit, kipipáljuk azt az adott rubrikát, hogy van sok természettudományos képzésben résztvevő, és csapnivaló az egész. Nyilvánvaló, józan ésszel végiggondolva az elsőre szavaz mindenki, csak elszomorító az arány. Nem könnyű erről visszaállni, ezt elismerem, és van erre egyfajta törekvés is, de hogy mi lesz az eredménye, azt majd meglátjuk. Egyik pillanatról a másikra biztosan nem fog sikerülni megfordítani ezt a böhöm nagy hajót, ez is világos - képletesen szólva -, ennél jóval lassúbb ez a dolog.

Egyetértek ezzel, és egyetértek azzal is, hogy nagyobb teret kell engedni a különböző vállalati impulzusoknak. A kérdés inkább csak az, hogy ezt hogyan lehet kezelni, mert ahány nagy területe van az iparnak - nyilván, rengeteg határterület is van, de most leegyszerűsítve -, a gyógyszeripar azt fogja mondani, hogy szerintük a kémián és a biológián kívül más nincs is, ami nagyon fontos a világban, az elektronikai ipar azt fogja mondani, a fizikán és a matematikán kívül más nem is nagyon létezik - bocsánat, hogy sarkítva fogalmazok -, és a nehézipar pedig azt fogja mondani, hogy nálunk bizony, csak a fizika számít, ha a fene fenét eszik, akkor is. Tehát az arányok eltalálása láthatóan mindig komoly probléma, és minden tanterv-összeállítás egyik rákfenéje a legalsóbb szintektől kezdve végig ez.

Amikor tehát ilyesmi felvetődik, első hallásra nagyon jónak tűnik, hogy legyen az oktatásban a vállalkozáskultúrának valamiféle megismertetése, vagy oktassunk vállalkezési ismereteket, ez nézőpont kérdése. Bevallom őszintén, első hallásra örömmel veszem a felvetést, de ahogy általában lenni szokott, minden más hasonló felvetésnek is megvan a létjogosultsága, legyen szó közlekedési ismeretekről, jogi ismeretekről, pénzügyi ismeretekről, és a banki szektor is teljes joggal mondja, ha tudatosabb lenne Magyarországon a pénzügyekhez való hozzáállás, akkor kisebb arányban lennének ilyen-olyan problémák a háztartások pénzügyi eladósodása és egyebek terén, ezért legyen pénzügyi ismeret. Ha minden ismeretet beveszünk, akkor lényegében nem is tudom hány óras munkahéttel kellene számolni. Tehát ez nagyon nehéz, és ezzel csak azt akarom kifejezni, igen nehéz megmondani, hogy mi a jó irány, mi a jó arány, mert ahány terület, annyiféle érvet fogunk hallani, és a maga módján mindegyik helytálló lesz, csak nehéz, borzasztóan nehéz lesz ezeket összerendezni.

Egyet tudok érteni a vállalkozói ismeretekkel, persze, csak az kérdés, hogy hová kerüljön. Azt gondolom, ha van Magyarországon olyan terület, ahol érdemes lenne elindítani próbaképpen, az szerintem a jogászképzés átalakításával kezdődjön, mert ma a jogászképzés ott kezdődik, hogy római jog, jogtörténet, mint alapozó stúdium az első évfolyamon, meg jogbölcselet és hasonlók, aminek túl sok gyakorlati haszna, valljuk be őszintén, nincs. A későbbi hasznosíthatóság szempontjából bizonyos fogalmak, maximum, de egész egyszerűen lóg a levegőben. Elismerem, hogy számos alkotmánybíró volt korábban a jogtörténet neves professzora, tehát elég komoly lobbyerőt képviselnek e tekintetben, de ezeknek a stúdiumoknak fel kellene csúszniuk a jogászképzés végére, akkor több értelme lenne, és a gyakorlati értelemben hasznos tárgyakat kellene lejjebb hozni. Kérdés, hogy a jogi világnak a maga zárt és hagyományörző héját fel lehet-e törni e tekintetben, és utána lehet töprengeni azon, hogy az itt bevezetett ilyen természetű képzéseket hogyan lehet rövidebb stúdiumok formájában kiterjeszteni az egyetemek többi karára, ahol ennek van értelme.

Az, hogy az általános iskolától kezdve bevezetni, az egy nagyon-nagyon hosszú folyamat. Nem állítom, hogy lehetetlen, csak ezt alaposan végig kellene gondolni, alaposan ki kellene dolgozni. Hogy jó-e a nemzeti alaptantervünk, vagy sem, ahogy erről Ábrahám úr beszélt, ezt majd megint az idő próbája fogja eldönteni, ezt most nem tudjuk. Egy dolog azonban biztos, én a fogalmak terén szeretem, ha pontosan fogalmazunk, és a porosz rendszer, nem tudom, miért, de hihetetlen pejoratív tartalmat nyert. 1945 után, de jó, ha tudjuk, hogy a XVIII. században egész Európa azt csodálta, hogy Poroszországnak milyen egyetemei vannak. Azt mondták még a XIX. században is, hogy Poroszország naggyá válását két dolog tette lehetővé, a nagy hadserege, mely mögött komoly hadiipari potenciál volt, és kiváló oktatási rendszere. Ezt csak azért mondom, hogy ha bizonyos szavakat használunk, jó, ha a helyére tesszük a dolgokat. Az sem véletlen, hogy Európa egyik legrangosabb egyeteme hosszú időn keresztül - a szigetországot nem számítva - mégiscsak a berlini Humboldt Egyetem volt. Tehát nem biztos, hogy mindig érdemes azokat a kifejezéseket úgy használni, hogy az tévútra vezetheti a gondolatainkat.

Azzal egyetértek, hogy jó, ha kreativitást tudunk behozni a hazai oktatási rendszerbe, de a problémát abban látom, hogy eltelt tíz év, és nem nőtt a kreativitás az oktatási

rendszerben, hanem romlott a színvonal. Nyilván, valamihez hozzá kellett nyúlni, de hogy jól nyúltunk-e hozzá, vagy sem, ezt nem tudom megmondani, bevallom őszintén, ehhez még rövid idő telt el, majd meglátjuk. Szeretném hinni, hogy igen, de nem vagyok erről száz százalékban én magam se meggyőződve, viszont most történt egy próbálkozás; ez a helyzet.

Szeretném azt megtudni, hogy az inkubációs programok milyen állapotban vannak? Vicze Gábor úr említette, hogy az inkubációs programokat fejleszteni kellene, hogy elinduljanak ezek a programok. Egyáltalán van ilyen összerakott program? Vagy inkább ezek inkább csak úgy vannak? (*Vicze Gábor és Budai Judit bólint.*) Látom a bólogatásokból, hogy vannak. Az elinduláshoz innentől kezdve - és ez a következő technikai kérdés - mi szükséges? Mi kell ahhoz, hogy ezek elinduljanak? Jogszabályi feltétel hiányzik, pénzügyi feltétel, vagy a kettő együtt hiányzik? Nem tudom, csak kérdezem, hogy lássuk, mert bevallom őszintén, erre vonatkozó ismereteim viszont nincsenek.

Elhangzott a 3 ezer fiatal innovatív vállalkozó, mint stratégiai cél. Csak szeretném jelezni, talán nem véletlen, de a kezdetektől tagja bizottságunknak a Fiatal Vállalkozók Szövetségének elnöke, Kovács Patrik (*Kovács Patrik bólint.*), úgyhogy ezt a logikát - időjelben - a bizottság összetétele is leképezi kicsiben. Nem állítom, hogy ezzel megváltottuk a világot, de jelzés értéke azt hiszem, van.

Egy gyors kérdésem lenne még utoljára: a kiemelt és kutatóegyetemi projekteknek, amelyek elindultak nem most, hanem még 2009-től - most már 2013-at írunk, egy pár esztendő eltelt - van-e ezeknek most már bárminemű érzékelhető lecsapódása, vagy sem? 30 jelentős kutatóközpont van - így fogalmazott Reich Lajos úr -, és ebből a szempontból van 5-6 - attól függ, hogy melyik esztendőt nézzük - kiemelt és kutatóegyetemi státuszú, ez előmozdított-e valamit, vagy kevésbé érzékelhető?

Elnézést, hogy ilyen sok mindenre kitértem, csak rengeteg impulzus volt, úgyhogy azt gondolom, jó, ha ezeket körüljárjuk.

Vannak-e további észrevételek, kérdések, felvetések, vagy a válaszadással folytassuk? (*Jelzésre.*) Spaller Endre képviselő úr, tessék parancsolni!

SPALLER ENDRE (KDNP): Köszönöm a szót, és köszönöm, hogy elfogadták a meghívást, és eljöttek erre a mai bizottsági ülésre. Hogy ez mennyire fontos, ezt nagyon jól mutatja, hogy nagyon hasonló mérőszámokban gondolkodunk, mert amikor Reich úr végigmondta, hogy hány ilyen, hány olyan céget szeretne, akkor nekem a miniszterelnök úr szavai jutottak eszembe, aki nagyjából hasonló struktúrát vázolta fel; természetesen ő sokkal több céget mondott, hiszen nemcsak egy területről beszélt, hanem ennél sokkal többről. Azt gondolom, az, hogy hasonló mérőszámokban és hasonló célokban gondolkodunk, hozzájárulhatott ahhoz, hogy az önök javaslatainak 60 százalékát ezek szerint be tudta fogadni a kormányzat, hiszen hasonló nyelven beszélünk. El kell mondanom, nem találkoztam még olyan szektorral vagy olyan ágazattal, amelyik ezzel büszkélkedhetett volna, bár lehet, hogy csak letagadták, és valójában ők is ilyen sikereket értek el, valójában sokkal több volt a panasz. És, hogy mennyire fontos ez az ágazat, azt szerintem egy fél mondat nagyon jól szemlélteti. Ábrahám úr mondta, hogy a válság után, 2010-ben mi és hogyan történt. A válság után, 2010-ben, igen, ez a fél mondat, azt hiszem, mindent elmond erről az ágazatról, meg az ország többi részéről. Bárcsak a többiek is azt mondhatnák, hogy a válság után, 2010-ben ez meg az történt.

Összességében, ha az összes mutatót nézzük a magyar gazdaságról, akkor vannak, amelyekben nem állunk nagyon jól, de van egy csomó, amelyik viszont azt mondja, hogy történik most a gazdaságban egyfajta újraalapozása a magyar gazdaságnak, talán a későbbi növekedésnek. Most csak egyet emelnék ki, a közvetlen külföldi befektetés például a lakosság számra vetítve nagyobb Magyarországon, mint Franciaországban. Ezt nem tudtam, de

most, hogy készültem erre az ülésre, ezt megtaláltam. Látszik, hogy jön Magyarországra a tőke, valamilyen ipari fejlődés csak van Magyarországon!

Természetesen az teljesen egyértelmű, ezt önök is említették, hogy sok mindenre szükség van, és az egyik dolog, amit pont a mi pártunk ifjúsági szervezete kezdeményezett, a „Gyere haza!” program, ebben nagyon számítunk önökre, hogy haza tudjanak hozni olyan felkészült szakembereket, akik Magyarországon tudják folytatni a pályájukat. Ebben többek között olyan nagy cégek vesznek részt, mint a Kelly Services, ami, azt gondolom, egy fontos mérőszáma lehet a sikernek.

Ez az, amit eddig elértünk, amit megtettünk, viszont van egy dolog, amit én nagyon nem értek ebben az egész innovációban, és erre eddig még pontos válaszokat nem nagyon kaptam gyakorlatilag szinte senkitől. Ha egy cég fejéből kipattan egy ötlet, amiről azt gondolja, hogy ebből majd lesz valami termék, ebből lesz valami innováció, és elkezd ezen gondolkodni, hogy vajon hogyan tudná ezt termékké formálni, hogy tudna ő - még messzebb megyek - legalább egy prototípust legyártani, vagy egyáltalán keresni valakit, aki megmondja neki, hogy ez működni fog, vagy nem fog működni, egyáltalán megmondja a buktatóit kapásból, azt gondolom, hogy a mai kis- és középvállalkozások számára ez az első lépés iszonyatosan drága, és amit nem találnak ezek a vállalatok, az pontosan ez az első kapaszkodó. Azt látom, hogy azok a vállalatok tudnak alapvetően sikeresek lenni, vagy nagyon gyorsan eldől, hogy sikeresek tudnak-e lenni, akik ezt az első kapaszkodót megtalálják. Azt érzem picit, hogy talán ebből van kevesebb.

Hogy ez mennyire nemcsak magyar probléma, én jártam Taiwanon egy nagyon komoly innovációs központban, ott is kifejtettem ezt a kérdést, hogy ha valaki besétál, bekopogtat, hogy neki lenne egy ötlete, és aztán mindannyian meggazdagszunk, akkor foglalkoznak-e vele. Erre kapásból azt mondták, hogy nem, az illető csináljon valamit, mérje fel a piacot, és majd, ha hoz piacot és konkrét terméket, akkor foglalkoznak vele. Kérdeztem, hogy ez hogyan működik, és erre föltették a kezüket. Annak, akinek szerencséje van, sikerül, és akinek nincs szerencséje, annak nem sikerül. Azt gondolom, hogy talán itt lehetne valamit kezdeni, valami olyan fogódzópontokat kialakítani, ahová lehet kapcsolódni.

Azt az ötletet, hogy a NAV mondja meg, hogy bizonyos szakmákban mennyit keresnek az emberek, ezt már másodszor hallom, úgyhogy lehet, hogy ezzel nekem érdemes lenne foglalkoznom, ezért, ha nem bánják, ezt az ötletet ellopnám, már csak azért is, mert ezzel nemcsak a szinkronszínészek pályáját tesszük tönkre, hanem néhány szociológusét is. *(Derültség.)* De látom, nem nagyon kíméli azokat *(Ábrahám László felé.)*, akik a társadalomtudományokban végeztek, de szerintem ez valóban jó ötlet, már csak azért is, mert felsőoktatási tevékenységünknek egy elég jelentős része pontosan az illúziórombolás, mert nagyon sokan azt hiszik, hogy majd ők, ha ilyen-olyan szakot, biztosan kapnak állást. Nem fognak állást kapni, és talán ez egy nagyon jó mutatószám lesz arra, hogy mennyire nem fognak állást kapni, vagy, ha kapnak, akkor sem fognak vele keresni, csak dolgozni fognak vele.

Még egy dolgról beszélnék itt. Egy olyan igazi felsőoktatási és céges klaszterkapcsolatot ismerek Magyarországon - nyilván, ez az én ismereteim hiányosságai miatt van így -, ahol a felsőoktatási intézmény és cégek sora nagyon jól együttműködik, ez az egri főiskolán van, ahol van egy kémiai kutatólaboratórium. Lehet, hogy ezeket és lehet, hogy ilyen módon kellene nyitottá tenni az egyetemeket, és ilyen módon segíteni a kkv-knak, hogy kapcsolódjanak. Volt erre kísérlet, ez még azt hiszem, talán 2008-ban, de ebből a kísérletből nagyon sok elhalt, és talán csak egy-kettő maradt meg. Ez lenne a jó irány? - ez inkább csak kérdésként merült föl bennem.

Ennyi lett volna. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm. *(Többen jelentkeznek.)*

Ha szabad javasolnom, akkor előbb a meghívott vendégeknek adjuk meg a szót, és utána egy újabb körben szót adok - csak hogy ne felejtse szavát se Pakucs úr, se Vedres András -, mert elég sok minden előjött, és csak jobb, ha előbb a beszélgetés.

Nem tudom, ki jelentkezett először, de talán Reich Lajos, ha jól látom. Parancsoljon!

Válaszadás, reagálás

REICH LAJOS, az AmCham Innovációs Bizottságának elnöke, a GE Healthcare magyarországi kutatás-fejlesztési vezérigazgatója: Számos kérdés elhangzott, úgyhogy a szakmai kérdések megválaszolását illetékeség szerint átengedném a kollégáimnak, de szeretném egy összefoglalással kezdeni a válaszadást.

Pár hónappal ezelőtt lehetőségem volt részt venni a Szilícium-völgyben egy egyhetes, felsővezetőknek szóló képzésen, ahol már maguk az osztálytársaim is egy érdekes kompániát alkottak, mert ott volt a NASA műszaki igazgatója közvetlen padtársamként, ott volt egy orosz milliomos, egy kanadai ingatlanmágnás, egy venezuelai étteremlánc-tulajdonos, illetve egy ausztrál fickó, aki a világ legnagyobb aranybányacégének a tulajdonosa. Mindannyian azért mentünk oda, hogy Stanfordin professzoroktól, helyi híres vállalkozóktól, mint a Google főnöke vagy az Autodesk főnöke, vagy véleményvezérektől tanuljunk innovációmenedzsmentet, és a robotikáról, a mesterséges intelligenciáról, a digitális biológiáról tanulhattuk meg a legújabb trendeket. Olyan dolgokat hallottam itt, amit elképzelni sem tudtam, vagy például ülhettem a Google mesterséges intelligencia által hajtott autójában a hátsó ülésen, elől nem ült senki, és az autó mégis elment A pontból B pontba San Franciscóban, és nagyot néztek az emberek, amikor kiszálltam a kocsiból.

Mindenesetre nem ezektől az emberektől tanultam a legtöbbet, hanem volt egy osztálytársunk, egy Los Angelesi lecsúszott iPhone-applikációfejlesztő, aki már kétszer csődbe ment, és úgy gondolta, hogy az utolsó fillérjeit fölteszi arra, hogy eljőjön erre a kurzusra, és a roncs kocsiját elvezette Los Angelesből San Franciscóba abban a hitben, hogy harmadjára sikerülni fog. És így is lett, az egy hét alatt támadt egy olyan ötlete, amire ott helyben a résztvevők közül befektetőt is talált. Carlosnak hívták őt, és én ettől a Carlostól tanultam a legtöbbet az egész kurzus során, mert bebizonyította számunkra azt, hogy a kockázatvállalási kultúra annyira erős Kaliforniában, hogy ezt egy egyedi innovációs szisztémává alakította, és azt gondolom, hogy ez talán a legnagyobb tanulság, amit Magyarországon az innováció érdekében alkalmazni tudunk.

Tehát az egyik legnagyobb feladat, amely most előttünk áll, azt gondolom az, hogy az innovációt, illetve a kockázattűrést, a kockázatvállalási kultúrát erősítsük, mert ez fog egy nagyon erős startup innovatív kisvállalkozói kultúrához vezetni. Miért fontos ez nekem? Én a GE Healthcare kutatás-fejlesztési részlegét vezetem, ahol 230 mérnökünk dolgozik most mindenféle orvosi szoftver fejlesztésén. 13 millió dollárt fektetünk kutatás-fejlesztésbe, de egy év alatt ez 300 millió dollár értékű terméket generál szerte a világon. Tehát két hét alatt megtérül, és mégis úgy érzem, hogy ez önmagában nem elég, mert ha körülöttünk egy pezsgő, innovatív kisvállalkozói kultúra épül fel, akkor ez egyrészt tehetséget adhat nekünk, és mi is tehetségekkel szolgálhatunk nekik, másrészt folyamatos megújulásra készítet bennünket. Tehát én azt gondolom, hogy ez csak együtt megy, a nagyvállalati és a kisvállalati innovációs kultúrát együtt kell fejleszteni.

Talán itt az egyik kérdésre vissza is kanyarodnék, mert felmerült az adóösztönzés kérdése. Ezért nagyon fontos az, hogy diverzifikáljuk ezeket a megoldásokat, legyen az adóösztönző vagy bármilyen más megoldás, hogy legyen az külföldi vagy magyar befektető, aki a kutatás-fejlesztésbe szeretne Magyarországon befektetni, az megtalálja itt a helyét, függetlenül attól, hogy kicsi vagy nagy.

Két másik nagyon fontos célt tudnék megfogalmazni a kockázatvállalási kultúrán kívül. Hihetetlenül elaprózott, fragmentált Magyarországon az államigazgatásban az innováció

helyzete. Észre kell vennünk, hogy jelenleg a GDP-ből 1,2 százalékot költünk kutatás-fejlesztésre, a célunk az, hogy 2020-ra ez 1,8 százalék, 2027-re pedig 3 százalékra növekedjen. Ez összemérhető a magyar gazdaságban a magyar mezőgazdaság által elfoglalt hellyel, és ez még csak a költség, de ha azt is megnézzük, hogy ez high tech iparban mekkora értéket generál, mekkora multiplikatív ereje van, láthatjuk, hogy a sokszorososa, és miközben a mezőgazdaságnak önálló minisztériuma van, az innováció 18 helyre fragmentált. Olyan Bermuda-háromszögek alakultak ki az államigazgatásban, ahol nagyon sok jó ötlet elvész.

Feltétlenül fontosnak tartjuk, hogy a 2014 májusa után - én azt gondolom - van esély arra, hogy olyan államigazgatási struktúra jöjjön létre, ahol az innováció egy önálló szerepet kap, kezdve a stratégiaalkotástól, a költségvetés kezelésén át egészen az ellenőrzésig. Ha egy kicsit okosabban, egy kicsit hatékonyabban, egy kicsit összeszedettebben nyúlunk ehhez a témához, óriási lehetőségek vannak Magyarország előtt, és egy régiós vezetővé válhat, figyelembe véve azt is, hogy nem Lengyelországgal, Szlovákiával vagy Horvátországgal versenyzünk, nem a szomszéd államokkal versenyzünk a kutatás-fejlesztésben, hanem Kaliforniával, Szingapúrral, Dél-Koreával, Izraellel, Finnországgal és így tovább.

Végül pedig, amit szeretnék mondani, hogy teljesen egyetértek az előttem szólókkal, és a kérdéseikből is látom, hogy önöket is foglalkoztatja erősen, ez az oktatás kérdése. Nem tennék különbséget értékben, hogy természettudomány vagy társadalomtudomány, de egy biztos, hogy szakember-utánpótlás nélkül bármilyen üzleti környezet alakul ki, bármilyen egységes államigazgatási struktúra lehet, semmi esélyünk arra, hogy megkapaszkodjunk. Az én területemen szoftvert fejlesztünk, és ma Magyarországon 2-3000 ezer informatikus végez egy évben, egy tízmilliós országban, miközben Indiában, csak Bangalore-ban, mely egy 6 milliós város, 50 ezer. Nem véletlen, hogy Bangalore egy világszintű informatikai és kutatás-fejlesztési központtá nőtte ki magát az elmúlt években.

Nem hiszem, hogy nekünk ezzel a számmal kellene versenyeznünk, de mindenképpen el kellene érniünk azt, hogy azok a rejtett erőforrások, amik a humán erőforrásban ma Magyarországon vannak, felszínre törhessenek, s talán ennek egy részfeladatáént, de rettenetesen fontos a nemi diverzitás erősítése is. Ha megnézzük a tudományos matematika, informatika területén dominánsak a férfiak, ez két problémát okoz nekünk, munkáltatóknak. Az egyik az, hogy az amúgy is alacsony számú tehetséget még meg is feleztük, ezért egy óriási lehetőség, hogy a lányokat jobban be tudjuk vonni ezekbe a területekbe, mert eddig valamilyen társadalmi - ki tudja miért? - elvárás miatt nem maradtak meg ezen a területen. Az én kislányom tavaly megnyerte az országos matematika versenyt 7 évesen, és teljesen biztos, hogy 10-14 éves korára már nem is érdeklődik majd a matematika, és nem tudom, hogy ezen hogyan változtassak, ezen talán csak közösen tudunk változtatni. A másik óriási probléma pedig az, hogy az innováció igazán akkor tud erős lenni, és a kreativitás akkor tud erős lenni, ha az ötletek diverz forrásból táplálkoznak, nem pedig egynemű forrásból.

Én ezt a három nagy célt tűzném ki, és szeretném megkérni a kollégáimat, hogy az egyes kérdésekre, melyek elhangzottak, külön-külön válaszoljanak.

ELNÖK: Köszönöm szépen.

Ha jól érzékeltém, akkor Budai Judit jelentkezett is.

DR. BUDAI JUDIT (Szecskay Ügyvédi Iroda): Alapvetően már többen beszéltünk arról, hogy mikor is kellene elkezdni, és hogyan lehetne felhívni már egész fiatalemberkorban a gyerekek figyelmét arra, hogy a gazdasági életben mit kezdenek magukkal. Én őszintén azt gondolom, hogy nem feltétlenül a jogi egyetemen kell elkezdni a vállalkozói stúdiumok bevezetését, hanem az általános iskolai képzésben, mert természetesen az erkölcsi, etikai oktatás is nagyon fontos, de talán, ha a gazdasági ismeretek már egész kicsi kortól oktatásra kerülnének, akkor mindenki jobban meg tudná fogalmazni, hogy mit kezdjen

magával. Eldöntheti, hogy a kínálkozó munkapiacra megy be, és elkezd egy utat választani, vagy esetleg ő maga kezd el valamit próbálni, és már egészen kicsi szakkör formájában lehet modellezni egy gazdasági együttműködést azzal, hogy valamit gyártunk, bütykölünk, fejlesztünk. Azt gondolom, nagyon sokat segítene, ha már az általános iskolai, gimnáziumi kortól ez a fajta gazdasági ismeret és ennek a gyakorlati megvalósítása valahogy bevezetésre kerülne az oktatásba. Erre egyébként vannak gyakorlati példák Magyarországon is. Általános iskolai és középiskolai szinten talán ismerik a Junior Achievement Magyarország programot, amelyben több itt lévő kolléga is részt vett, mely egy olyan know-how ad át a tanároknak, akik az általános iskolában, a középiskolában gazdasági ismereteket tudnak oktatni, hogy ebből aztán bárki meg tudja fogalmazni, hogy esetleg ő egy olyan pályát épít magának, hogy megpróbál a társaival már egész kicsi korban valamit kezdeni magával, és azt hiszem, ezért nagyon fontos dolog ez.

Mivel sok kérdés volt, és válasz is lesz talán, én majd még egy pár szóval szeretnék visszatérni az inkubációra, ha majd arról lesz szó.

ELNÖK: Nyugodtan mondja el most.

DR. BUDAI JUDIT (Szecskay Ügyvédi Iroda): Az inkubációs programok kapcsán azt szeretném mondani, hogy a kollégák közül biztosan sokan találkoztak vele, de részben vannak olyanok, akik kicsit mostohagyerekként kezelik. Sokan úgy tekintik, hogy Magyarországon az inkubátorprogramok lényegében abból állnak, hogy valamilyen nagy irodaházat kiadnak a fiataloknak, és ott esetleg össze lehet ülni, esetleg a számítógépet használni, labor már nem nagyon van, de esetleg elképzelhető. Valójában van 5-6-8-10 program, részben magánkezdemenyezésre, ahol azokat az egyetemi projekteket, vagy esetleg olyan fiatalok projektjeit, akik valamilyen multinacionális vállalati körből érkeztek, és saját ötleteik vannak, és szeretnék vállalkozást létrehozni, ezeket mentorálják. Ez a mentorálás részben abból áll, hogy tanácsadói órákat vesznek igénybe a mentoroktól, amely tanácsadók jogi, pénzügyi vagy más gazdasági tanácsadók, akik segítik a fiatalokat abban, hogyan alakítsák ki a vállalkozásuk kereskedelmi, pénzügyi stb. profilját. Ilyen programokhoz javasoltuk mi azt - ezt a Gábor már talán el is mondta az előbb -, hogy ha az ilyenfajta, adott esetben üzleti inkubátorok működéséhez esetleg valamilyen támogatás kapható, mert hiszen ők a tanácsadókat szintén mentorokként, ingyenesen, önkéntesen, versenyek megszervezésével veszik igénybe, és az a jutalma egy-egy csapatnak, aki elnyeri ezeket a díjakat, hogy tanácsadói órákat kapnak. Ez egy ideig-óráig megy, de nem biztos, hogy hosszú távon igénybe lehet venni tanácsadói órákat. Tehát ez például egy nagyon fontos kapaszkodó azoknak az egyetemi projekteknél, melyek szeretnék a saját lábukra állni, vagy azoknak a fiataloknak, akik szeretnék elkezdni a működést. A következő lépés már az, hogy a projektet elküldik egy kockázati tőkealapkezelőnek, amelyek már vannak - JEREMIE, SYS, Startup-programok, melyek éppen arra vannak, hogy az ilyen projekteket nyugodtan oda lehet küldeni, azt megvizsgálják az alapkezelők, és amennyiben érdemesnek találják, akkor foglalkoznak velük. Most elég sokkal foglalkoznak, mert viszonylag széles körű forrás áll rendelkezésre, és viszonylag hamar el kell költeni. Tehát ezek a lehetőségek ma megvannak már Magyarországon.

ELNÖK: Köszönöm szépen.

(*Jelzésre.*) Vicze Gábort látom még jelentkezni.

VICZE GÁBOR (Microsoft Magyarország): Köszönöm szépen.

Igen, az inkubációs programok kérdésköréhez még egy gondolatot szeretnék hozzátenni, mert azt hiszem, Judit már megválaszolta a kérdést. Ami nagyon fontos, hogy vannak Európában jól működő inkubációs programok, például olyanok, amelyek azt csinálják,

hogy fogják, megméri először a vállalkozónak az úgynevezett skillsetjét, képességállományát, erre adnak egy egyedi fejlesztési tervet, hogy például marketingből, cégvezetésből vagy egyébből szüksége van képzésre. Ez a képzés maximum kétnapos, és a kétnapos marketingképzés után egy mentor segítségével, mondjuk hat hét alatt a vállalkozó kialakítja a saját cégének a marketingtervét. Ha ilyen típusú kurzust csinál végig, az egy komplex megközelítés, és ebben a dologban a vállalkozó ugyanabban az irodában dolgozik végig, ahol egyébként a céget üzemelteti, és egyáltalán nem költözik. Ennek egyéb formái is vannak, ezt virtuális inkubációnak hívják, amikor a személyes kapcsolatot csak annyira veszik fel, amennyire szükséges a munkához, egyébként pedig nagyon sok mindenben online eszközöket használnak. Az ilyen típusú programok tipikusan azok, amelyek Magyarországon borzasztó jól tudnak működni, egy olyan országban, ahol egy kétórás autótúttal szinte minden elérhető. Itt nagyon egyszerűen lehetne országos programokban gondolkodni, kompetenciaközpontokat létrehozni bizonyos területeken, és ott ezeket a mentori és inkubációs programokat létre kell hozni, mert látható, hogy ezek nagyon-nagyon jól és hatékonyan tudnak működni.

Még egy kérdés volt, ami az infokommunikációs területhez vagy az innovációhoz kapcsolódik. Elhangzott, hogy nagyon gyorsan változnak a technológiák, vagy az adott fejlesztési irányok, hogy például mobil vagy közösségi hálózat, illetve, hogy hogyan tud ez egy hosszú távú fejlesztési koncepcióhoz visszanyúlni. Azt gondolom, hogy erre például egy JEREMIE-program jó példa lehet, melynek a kifutása tíz év, és ott az állami szerepvállalás csak addig ment el, hogy a keretrendszert létrehozta, hogy milyen szabályok mentén lehet befektetni, hogyan lehet dolgozni, de ugyanakkor ott például az egyedi befektetési döntést az egyes alapok hozzák meg. Ilyen esetben teljesen nyilvánvaló, hogy az alapok, ha egy vagy két év alatt változik a technológia vagy a főbb üzletfejlesztési irányok, akkor ahhoz alkalmazkodni fognak, és azokat a döntéseket meg fogják tudni hozni helyesen egy piacközeli szemlélettel. Azt gondolom, hogy ebben az állami rész a keretek lefektetése, ami viszont egyrészt feladat, másrészt hosszú távon állandó tud maradni. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen.

Márkus Csaba jelentkezett még. Parancsoljon!

DR. MÁRKUS CSABA igazgató (Deloitte Zrt.): Köszönöm szépen.

Három kérdésre válaszolnék, és mindegyikben tényleg csak egy-két mondattal. Az első kérdés, ami itt felmerült, az a K+F-fel foglalkozó szakemberek hazahozatala, illetve adott esetben ismét Magyarországon történő alkalmazásuk. Itt elhangzott három cégnév is az infokommunikáció szektorában, és például ez a három cég, a Ustream, a Prezi és a LogMeIn azért állt össze, hogy külföldről hozzanak haza szakembereket. Az egyikükkel közölük, nagyon régóta együtt dolgozom, és ezzel kapcsolatban gyakorlatilag két dolog merült fel, amivel haza tudnak hozni szakembereket. Az egyik egy viszonylag jó fizetés, de nem ez a meghatározó, hanem a másik, az izgalmas munka. Ez azt jelenti, ha szabályozói oldalról nézem, akkor ezek a cégek a viszonylag jó fizetés nagy részét hozzá tudják tenni, amit szerintem a szabályozói oldal tudna segíteni adott esetben. Ez a folyamat elindult már Magyarországon, hogy a kutatás-fejlesztéssel foglalkozóknak legalább valamiféle járulékkedvezménye erősödjön ebben az irányban, mert azt gondolom, ez egy fontos dolog.

A fizetés mellett a másik az izgalmas projektek. Konkrétan az egyiküknél - és ez egy példa is talán erre - láttuk azt, ha ő például egy támogatást igénybe tud venni, akkor adott esetben más komplexitású és jelentőségű K+F-projektet tud Magyarországon végezni, mintha nem kap támogatást. Ha nem tud igénybe venni ilyet, akkor valószínűleg azokkal a típusú K+F-tevékenységekkel foglalkozik, amelyek viszonylag gyorsan megtérülnek, és azt gondolom, pont itt lényeges az, hogy például azzal, hogy támogatást nyert, most potenciálisan

nagyobb eséllyel tud hazacsábítani Amerikában lévő programozókat, akiket eddig nem tudott volna megszólítani, mert önmagában a fizetés nem lett volna elég, de azzal, hogy felkínál egy olyan projektet, és abban való részvételt, amit itt tud csinálni, és utána az világszintű lesz, ez már elég ahhoz, hogy ezeket az embereket haza tudja hozni.

A második kérdés, ami felmerült itt, a 2014-ben bevezetendő adózási ösztönzők kidolgozottsága, kombinálva ezt azzal, hogy ezek mennyire lehetnek szektor- vagy cégtípus-specifikusak. Amennyire én látom, a Nemzetgazdasági Minisztériumnál ez az elképzelés megvan, hogy legyen ez a terv, hogy ennek a rendszernek a bevezetése megtörténjen, de itt két nagyon fontos dolog van, ami szabályozói oldalon megint egy kis megfontolást igényel. Az egyik az, hogy mindaddig, amíg azt mondjuk, van egy ösztönző rendszer, és annak van egy olyan specifikuma, hogy a kkv-k számára elérhetőek bizonyos szabályok, illetve vannak benne olyan szabályok, mint például egy járulékkedvezmény, az összhangban tud maradni az uniós szabályokkal. Ha odáig megyünk el, hogy adott esetben egyes ágazatokra vonatkozóan határozunk meg specifikus szabályokat, az a szabályozás szintjén már sokkal nehezebben vihető át, de én azt gondolom, hogy ez nem is szükséges feltétlenül. Viszont ezeket a korlátokat látni kell, mert ha kialakítunk egy szabályrendszert - én azt érzem, hogy egy kicsit lehet, hogy ebbe az irányba megy a folyamat -, és nem nézzük meg azt, hogy itt például az uniós állami támogatási szabályokba hogyan ütközhet bele, és ha nagyon túlcizellálom a rendszert, ha nagyon ágazatspecifikus irányba megyek, akkor egyrészt felesleges kockázatot vállalok magamra, másrészt nem biztos, hogy sokkal jobban tudom azokat a szektorokat támogatni ezáltal. Erre jó példa Franciaország, ahol bevezettek egy olyan adóösztönző rendszert 5-6 évvel ezelőtt, hogy azt megelőzően Franciaország nem volt annyira vonzó a kutatás-fejlesztési központokat tekintve, és azt lehet látni a különböző OECD-rangsorokban, hogy az elmúlt 5-6 évben Franciaország ezek élére került.

A harmadik kérdés, ami felmerült, hogy itt a különböző támogatási lehetőségek automatizmusa meddig maradjon fenn, vagy meddig kell ezt fenntartani. Azt gondolnám, egy picit megfordítanám a kérdést annyiban, hogy a következő programozási időszakban, 2014-20 között Magyarország jó eséllyel körülbelül másfélszer annyi pénzt fog kutatás-fejlesztésre kapni, mint eddig, és aminek az elköltésével küzdött. Másrészt azt gondolom, azt kell végiggondolni, hogy mondjuk, a magyar állam mennyit akar hozzátenni ahhoz az összeghez, amit az Uniótól K+F-projektekre vagy támogatásra fog kapni. Ha megvan ez a két összeg, utána lehet azt kitalálni, hogy ezt milyen rendszeren lehet eljuttatni a cégekhez, milyen mértékben pályázati támogatási rendszeren keresztül, milyen mértékben adókedvezményen keresztül, milyen mértékben Közép-Magyarországra, és milyen mértékben, mondjuk az ország többi részére, hiszen az Unió egyre kevésbé, vagy nem igazán fog közép-magyarországi K+F-projekteket támogatni.

Tehát azt gondolom, hogy ezt a rendszert ilyen értelemben kellene átgondolni. Ez az automatizmus a mi felfogásunkban azt jelentené, ha vannak bizonyos típusú pályázati támogatási lehetőségek, például amelyek együttműködéseket ösztönöznek az egyetemi szféra, a nagyvállalatok és a kis- és középvállalatok között, akkor gyakorlatilag ezekből adott esetben ne csak egy legyen egy évben, és a következő évben már kérdés, hogy lesz-e olyan típusú, hanem maradjon ez fenn. Mi azt látjuk, ahogy ezek az együttműködések elindulnak az egyetemi szféra és a cégek között, ezek jól működnek, és utána lenne igény arra, hogy ezeket folytassák, de ehhez az kell, hogy a támogatási lehetőség is ott legyen mögötte. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen.

Vedres András, majd Pakucs János úr következik.

További kérdések, észrevételek, reflexiók

DR. VEDRES ANDRÁS, a Feltalálók Egyesületeinek Nemzetközi Szövetsége elnöke, a Magyar Feltalálók Egyesületének főtárgya: Köszönöm szépen, elnök úr.

A három megjegyzés köré csoportosított kérdéseim a következők. Az első címszava, gondolom, abban mindannyian egyetértünk, és ezt többször elmondtam már, hogy találmányok nélkül nincs innováció, és innováció nélkül nincs prosperitás. A kérdés, amely ehhez kapcsolódik, és a már többször emlegetett Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala minősítési rendszere vagy minősítése is azt célozza, hogy pályázati stádiumban megállapítja, hogy szabadalomképes-e lesz az a megoldás, amely kiindulást képez az innovációnál. Ha nem így van, akkor a világ legokosabb hivatala lenne ez, amit én gyermekkorra óta ismerek, mióta Országos Találmányi Hivatalról változtatgatta a neveit, ott is a közepe e feltétel meglétének a megállapítása.

Az itt ülők talán legnagyobb mértékben az én terminológiám szerint számítógéppel megvalósított találmányokat képviselnek. Ha megvizsgáljuk a Magyarországra külföldről bejelentett találmányigényeket és a magyarországi jogosultak válaszát, tehát az ő jogaik számát, akkor látható, hogy az összes külföldi bejelentéssel szemben annak egy százaléknyi mennyiségét vagyunk képesek itthon kiigazítani és jogvédeni. De kigyűjtöttem a számítógépes találmányok számát is, melyek külföldről Magyarországra jönnek, és a magyar válasz ennek a tízszerese, tíz százalék. Ez azt mutatja, hogy ebben a műfajban jók vagyunk, de a műfaj jogi háttere sajnos az Európai Unióban, benne Magyarországon még nincs megteremtve, és nagyon fontos, hogy de jure helyzet alakuljon ki, mert ez nem vicc, hisz a befektetés csak de jure monopóliumokra jön.

Tehát mi a véleményünk a CAA-oltalomra vonatkozóan? Zárójelben jegyzem meg, hogy én három világbajnokságot rendeztem, legutóbb a harmadikat most, egy pár hónapja, áprilisban, ahol nulla magyar részt vevő volt. Azt megelőzően tizenvalahány, és az elsőt pedig, amelyet a Microsoft támogatott, mint a Feltalálók Világszövetségét ennek a kezdeményezésnek a megindításánál, ott több mint 30 magyar művel szerepeltünk. Ez a számsor nem azt mutatja, hogy csökkent a magyar számítógépes találmányok száma, hanem azt mutatja, hogy az állami támogatás szűnt meg ezen a területen, hogy nemzetközi porondra vigyük a műszaki fejlesztési eredményeket - most így fogalmazok - ezen a területen. Úgy gondolom, ha a számítógépes találmányok oltalmánál előrehaladás történne, és miért ne történne, hisz indulhatna ez innen, mert az Európai Uniónál ez bedugult. Rendeztem Brüsszelben manifesztációt, pólókat nyomtattunk, luftballonokat fújtunk, ebédet adtunk a parlamenti képviselőknek, és elment az egész a szavazásig, amikor azt mondták, akik már elfogadták volna, a néppártiak, és ők is ellene szavaztak, hogy megvárjuk az európai szabadalom ügyét; ez most már megvalósítás előtt van. Miért ne lehetnének itt kezdeményezők? Annál is inkább, mert az Egyesült Államokban lévő jogainknál is nagyon sok számítógépes találmány van, és nagyon jól ismerem a hazai feltalálókat, az USA-szabadalmaztatást választják ezen a téren, hogy szabadalmuk legyen, mert itthon szoftveroltalom, szerzői jogi oltalom van, ami kicsit puhább, ami automatikusan jár egy szoftvernél, de a kemény innovációnál szükséges a szabadalom.

A második szó a támogatás. Magyarország legfontosabb műhelyében vagyunk, ahol a törvények készülnek, és a támogatás hátterének törvényinek kell lennie. Háttere az 1881. évi XLIV. törvény, az 1907. évi módosítása, a III. törvény és az 1931. évi XXI. törvény. Akkor még ez a fogalom ismeretlen volt, hogy innováció, de arra vonatkozott, és ennek a három törvénynek egy a lényege, hogy Magyarországon teljes adókedvezményt élveznek azon vállalkozások, amelyek valamilyen újdonságot valósítanak meg. A három átfogalmazás csak növelte a szöveg mennyiségét, de eredménye a magyar ipar megeremtése, eredménye a Trianon utáni kilábalás és a Ganz aranykorszak, amely a két háború között sok tekintetben iparágakat juttatott topa.

A 2004. évi törvényünk szerintem jelenleg is érvényben van, és most az a feladat, hogy egy olyan innovációs törvényt alkossunk, amely azokat a célokat, amiket itt hallottunk Reich Lajos úrtól, amelyek gyönyörűek, esetleg segíti megvalósítani. Itt kapcsolódik be az AmCham területe, a Stevenson-Wydler Innovation Act, mely 1980-as. Az más filozófiájú, ott partnerség a támogatás. A szóhasználat is más, mert a legtöbbet előforduló szó az invention és nem az innovation, amely szabadalomra alapít partnerséget, és pénzt ad, szövetségi pénzt, viszont jogokat szerez annak, aki a pénzt adja.

Ha megnézzük a legnagyobb szabadalmasok rangsorát az USA-ban, látható, hogy Japán vállalatok vezetnek ezt a rangsort, és az elektronikaiak meg a kémiaiak, melyeken az előző évszázadban volt a súly, nincsenek az első húsz között. Japán és USA van ott, mint például az Microsoft, aki az ötödik helyen van, de a 21. a szövetségi kormány, beleértve az US Armyt, a Navyt vagy az Air Force-t és az űrhajózást, az energetikai hivatalt. Vigyázat! Mi ez? A szocializmusba történő menetel? Vagy út az államkapitalizmus felé? Hisz a legfontosabb tőke a szellemi tőke, és az USA szövetségi kormánya kezébe kerül egyre több, évről évre, és ennek háttere a Stevenson-Wydler-féle innovációs törvény.

Van még egy törvény, melyet meg kell említenem, és ez a harmadik kérdéscsoporthoz kapcsolódik, amit tulajdonképpen azzal a szóval lehet jellemezni, hogy segítség. Itt van ez a pályázat és egyebek. Az American Invention Protection Act 1999. nélkül bizony, fals eredmények születnek ezen a téren, mert akárhogy is nézzük, a támogatási pályázati pénz puha pénz. Ez bevételt képez egy csomó társaságnak, ügyvédi irodáknak, inkubátorházaknak, segítőknek és mindenféle kóklereknek, és ez ellen kellett törvényt alkotni a Föld egyetlen országában, ahol nyilván, a felismerés, hogy muszáj támogatni az innovációt, mert a szabadalom monopóliuma nem elégséges támogatás, tehát meg kell védeni azt a közpénzt, hogy tényleg hatékonyan arra költsék. Ott megvédi ezzel a törvénnyel, és tessék megnézni, hogyan. Sehol a Földön nem, dívik mindenütt, és Magyarországon is, hogy lenyúlják azokat a pénzeket, amelyek az innováció katalizálására, támogatására mennek. Rémtörténeteket tudnék itt elmesélni ezen a területen a magyar rendszerről. Tehát e nélkül a törvényi védelem nélkül nem fog hasznosulni az eredmény.

És végül a számsor: az Egyesült Államokban a legtöbb magyar szabadalom, szám szerint 137 darab 1986-ban került bejelentésre, többek között az enyéim is akkor. Az elmúlt években, hála istennek, elértük a százast számot a negyvenes szintről, és akkor most lehet mondani, hogy Magyarország jobban teljesít. Igen, ha ezt nézzük, akkor közelítjük azt a rekordszámot, hogy elfoglaljuk azt a helyzetünket, ami az USA-ranglistán nulla százalékkal jelöl bennünket, mert olyan picik vagyunk az ottani bejelentőkhöz képest, de azért nekünk ez jelentős.

Miért következett be ez a növekedés? A nemzeti együttműködés rendszerének köszönhetően? Amikor megalapoztuk ezeket a bejelentéseket, ilyen bejelentés még nem volt, mert a megadott szabadalmak átfutási ideje 3-5 év. Ez köszönhető volt annak a pályázati rendszernek, amelyet megcsináltunk, és a szemkilövő, átkos balliberális kormánynál sikerült megvalósítani, amit aztán lezártak, és azóta sem nyitottak meg. Ez az úgynevezett Irinyi ötletpályázat volt, ahol azok a megoldások, melyek ott felszínre kerültek, támogatást kaptak ahhoz, hogy globális szabadalmat nyerjenek el, többek között a legfontosabb piacra, az USA-piacra is. Ennek az eredményeit látjuk a statisztikában.

Tehát amennyiben nem alakítjuk át a pályázati rendszerünket úgy, hogy önrész nélkül segítjük a piciket, és koncentráltan a találmányok támogatására, mert hisz az innovációs eredményeket az én filozófiám szerint - amelyet a világ több országában képviselnek és alkalmaznak - a fogyasztási adókon keresztül kell támogatni, az innovációt pedig célzottan a monopoleredmények létrehozásán keresztül. Tehát amennyiben visszatérünk arra a filozófiára, akkor az segítség, megvédve azt valamilyen törvényi háttérrel, mint ahogyan az USA-ban, ez

hathatós lesz, és akkor elérhető az a céljuk - mostanában szeretnek állatokat mondani -, hogy több gazella és kevesebb hiéna legyen. Köszönöm, elnök úr.

ELNÖK: Köszönöm szépen.

Pakucs János következik, aztán Révai András úr jelentkezett.

DR. PAKUCS JÁNOS tiszteletbeli elnök (Magyar Innovációs Szövetség): Köszönöm szépen.

A TÁMOP-os pályázatokról csak nagyon röviden. Először is elismerésemet fejezem ki a bizottság vezetésének, hogy ezt a kérdést itt most napirendre tűzte, és lehetőséget adott, hogy ezek a gondolatok elhangozhassanak. Sajnálatomat fejezem azonban ki, hogy ez a nagyszerű körkép, amit ma hallottunk az innováció gazdaságra gyakorolt hatása, az innováció teljesítménye és a gazdasági teljesítmény egymásra gyakorolt hatását illetően, csak nagyon szűk körben van, és az államigazgatás részéről, akiknek ezt meg kell, hogy csinálják, nincsenek jelen, és nem is hallják.

Röviden négy megjegyzést tennék. Az első éppen ehhez kapcsolódik, hogy nincs Magyarországon az államigazgatás területén olyan kompetens szerv, amelyik az innováció egészéért ma Magyarországon felelős lenne, aki koordinálni és szervezni tudná a különböző szakterületek közötti tevékenységet, a források arányának elosztását, az úgynevezett vállalkozásbarát vagy innovációbarát környezet létrehozását, az adórendszert és egy sor egyéb kérdést. Ilyen nincs, mert részterületekért felelős szervezetek vannak, amelyek egymással mellérendeltek, és sokszor kommunikációs kapcsolatban sincsenek egymással. Hiányolom azt, hogy nincs sem bizottsági szinten, sem állami szinten olyan szerv, mint amilyen folyamatosan az elmúlt 25 évben mindig megvolt Magyarországon. Országos Műszaki és Fejlesztési Bizottság volt húsz évvel ezelőtt, és egy évvel ezelőtt Nemzeti Kutatás-fejlesztési Tanács címen működött, de aztán az is megszűnt. Ma nem létezik egy olyan bizottság, amelyben a szakma, a civil szervezetek és az állami szervezetek képviselői közösen véleményeznék, észrevételeznék, megkonzultálnák, döntés-előkészítés elé vinnék mindezek a kérdéseket.

Világossá vált ma a beszélgetések során, hogy a bölcsek kövével senki nem rendelkezik, nincs egy olyan intézkedés, amivel most a mai hazai helyzetet, akár az innováció kérdését el lehetne indítani. Itt intézkedések halmazáról van szó, egy teljes, komplex rendszerről, amelyben az oktatástól kezdve a kiszámítható gazdasági környezet, az adórendszer, a találmánytevékenység, a pályázati rendszer, a finanszírozás kérdései is benne vannak. Széles körű és nagyon sok egy időben megteendő intézkedésre van szükség ahhoz, hogy ezen a területen előrelépés történjék Magyarországon.

Ismertek azok a számok, hogy a gazdasági növekedés 70-75 százaléka ma a világon a fejlett országokban az innovációból származik. Igaz ez akkor is, ha nincs növekedés, mert akkor ennyivel csökken, illetve nem annyival csökken a gazdasági növekedés, ha egyéb hatások következtében az innováció ezt kompenzálja. Magyarországon ez a szám a legutolsó mérések szerint nem éri el a 40 százalékot, tehát óriási lehetőségek állnának előttünk, ha első lépésben, államigazgatási szinten lenne egy felelős, koordináló szervezet, amelyik ezt kézben tartaná, és a lényeges intézkedéseket meg tudná tenni.

A megjegyzéseim, amiket mondani szeretnék, rövidek. Kiszámítható gazdasági feltételekről beszélünk, miközben számos javaslatot teszünk arra, hogy mit kell megváltoztatni, és mi nem jó. Önmagunkkal vagyunk ellentmondásban, amikor azt mondjuk, hogy nincs kiszámítható gazdaság. Nincs, valóban nem kiszámítható a befektetések, a kutatás szempontjából, fejlesztési szempontból, a vállalkozók ugyancsak ingadoznak, amikor forrásokat akarnak mozgósítani, mert nem tudják, hogy mi következik. Közben persze, mi is szeretnénk folyamatosan fejleszteni ezt a bizonyos gazdaságot, az adótörvényeket, közben generáljuk magunk is a változásokat. Tehát a kiszámítható gazdaság, amit mi szeretnénk

elérni, az az ebben a szférában szereplők kezdeményezése miatt nem fog bekövetkezni, mert folyamatos változásokat szeretnénk elérni, jogosan.

A második megjegyzésem, amit tenni szeretnék, a pályázati rendszer kérdése. Ezt olyan sokszor elmondtuk mi magunk is, az Innovációs Szövetség leírtuk két évvel ezelőtt, hogy amíg nem lesznek olyanok pályázatok, amelyek tíz oldalnál rövidebbek, és a bírálóban nem lesz meg a felelősség kérdése, az ellenőrzés pedig nem a bizalom alapján fog állni, hanem a folyamatos könyvvizsgálói elemzés tömegéből, addig beleveszünk a bürokrácia tömegébe, és mindenki, kivétel nélkül minden pályázó belekényszerül a hazugságba és a csalásba. Ma Magyarországon minden pályázó hazudni és csalni kényszerül, mert a dokumentumok tömegét próbálja előállítani, a munkaórák, jelentések tömegét próbálja előállítani, melyből a szabadság idejét, a betegség idejét le kell vonni, nem akarom folytatni, tehát belekényszerül ebbe. Amíg nem fog ez generálisan megváltozni, és nem állnak a bizalom oldalára, és nem lesznek felelősök, a felelősök pedig a végrehajtásért, a döntésért, az intézkedésért és azok megfelelő számonkérésért felelnek, addig ez nem fog menni.

Mondhatjuk, hogy vannak csalások, mindenhol a világon vannak és voltak csalások. Amikor az Innovációs Alappal kapcsolatos nagy visszaélések felfedezésének a világát éltük néhány évvel ezelőtt, akkor attól zengett az ország, hogy milyen visszaélések voltak az Innovációs Alap felhasználásában, s közben a Nemzetgazdasági Minisztérium kiadta az elmúlt három évről a vizsgálatát, és kiderült, hogy a támogatások egy százalékánál tudtak felfedezni valótlan kifizetéseket. Ennyi mindig lesz, de ha mindig nagyobb a bürokrácia, annál több lesz, mert a bürokráciát át fogják játszani, és a lyuk azért van, hogy átmásszanak rajta az emberek. Tehát generálisan kell gondolkodni, és a mentalitást kell megváltoztatni.

A harmadik megjegyzésem a támogatási rendszer. Messze egyetértek, hogy a jó vállalatokat kell támogatni, nem a rosszakat, hanem a jókat, azért, hogy még jobbak legyenek. A támogatási rendszerben pedig nehéz megmondani a szükséges teendőket, ugyanis differenciált támogatási rendszerre van szükség, mert egészen más támogatás kell egy nagyvállalatnál, egy multinacionális vállalatnál, egész másféle támogatás kell egy innovatív magyar nagy- és közepes vállalatnak, egészen más kell egy kisvállalatnak, és természetesen egy induló vállalkozásnak, egy spin-off vagy egy startup cégnek is egész másfajta megközelítésre van szüksége. Egy olyan differenciált rendszerre van szükség, ahol a cég nagyságától, a cég tevékenységétől függően történik a támogatás. Csak megjegyzem, hogy a magyar nagy- és közepes vállalatok számát illetően célozgatás történt 2-3 cégre, melyek számát jelentős mértékben tudnám folytatni, hiszen 150-180 olyan magyar nagy- és közepes vállalat van, amelyik 5-10 milliárd forint nagyságrendű árbevétellel, 100-200-300 ember foglalkoztatásával innovatív nagy vagy közepes cég, és a gazdasági problémák, a válság ellenére folyamatosan növelték a tevékenységüket az elmúlt időszakban is. Tehát nem érződött meg rajtuk a gazdasági válság, mert innovatív termékük van, a világpiacra bevezetett termékük, vagy olyan szolgáltatást indítottak el, amit a válság idején is megvesznek. Magyarországon 150-200 ilyen cég van, és ezek támogatása nagyon szükséges, mert nagy növekedési esélyek vannak bennünk. A támogatások alatt nem pénzt értek, mert ezek a cégek nagyjából nem pénzen mérik a támogatást, hanem a gazdasági környezet számukra kedvező alakulásában, adótörvényekben, piaci lehetőségekben, közbeszerzési szabályok változtatásában, marketingben, külföldi piaci értékesítési és egyéb területen, aztán valahol megjelenik az anyagi támogatás is, de nem ez a legfontosabb kérdés. Tehát differenciált támogatás kell, koncentrálva a nagy és közepes, a magyar gazdaság derékhadát képező vállalkozásokra.

Azt gondolom, hogy ez a magyar gazdaság szempontjából fontos, de hasonlóan fontos az új ötletek menedzselése, a kisvállalkozások életben tartása is, és nagyon fontos a nagyvállalatok elhangzott indokok alapján történő támogatása is. Egy komplex támogatási rendszerben van lehetőség a differenciált megközelítésre a cél érdekében. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen.

Révai András jelentkezett az előbb, ha jól láttam. Van még további hozzászólási igény? *(Jelzésre.)* Még professzor urat és Felső Gábor urat látom jelentkezni. Az idővel való kalkuláció szempontjából kérdeztem csak, hogy tisztán lássunk. Ez a három hozzászólás lesz. Parancsoljon!

RÉVAI ANDRÁS elnök (Közép-magyarországi Regionális Innovációs Ügynökség): Köszönöm, elnök úr. Igyekszem rövid lenni, az idővel való gazdálkodást is figyelembe véve.

Fölmerült itt az innovációs stratégia készülte vagy elkészülte. Tudomásom szerint ez hamarosan kormány elé kerül, miután tavaly ősszel fogalmazódott meg, majd hosszabb társadalmi vita volt, és a kormányzati körözése folyik most ennek az anyagnak. Ez az anyag egy nagyon jó helyzetértékelést tartalmaz, és tartalmazza azokat a célkitűzéseket, amelyek itt felmerültek. Nagyon sok kérdésre azt mondja, hogy ezt a következő években kell megvalósítani, illetve egy ütemezést tartalmaz, hogy milyen ütemezésben kell a különböző végrehajtásokat, a megalapozó intézkedéseket meghozni.

Szó került az előző ülésen a regionális smart specialization, tehát az intelligens szakosodási stratégiák kialakítására, mely ennek a stratégiarendszernek, a 2014-20-as programozásnak, működési rendszernek az egyik megalapozási eleme. Közép-Magyarországon nem véletlenül az itt felmerült gyógyszer- és egészségügyi ipar mellett az elektronika és az informatika volt a másik kettő súlypont, mely Közép-Magyarországon ebbe a stratégiába bekerült. Ez a stratégiai elem is foglalkozik azokkal a finanszírozási lehetőségekkel és finanszírozási feladatokkal, amelyek Közép-Magyarországon, különösen a fejlettség miatt támogatottak, és a kérdést érdekessé teszi, hogy milyen forrásból lehet ennek a fedezetét megteremteni. Azt javaslom a bizottságnak, hogy egy következő ülésen érdemes lenne ezt az egész programozási rendszert, a stratégiaépítési koncepciót áttekinteni, mert jobban el tudnánk helyezni azokat a folyamatokat, amelyek voltak, vannak és lesznek hazánkban.

Előkerült itt az inkubációs program. Azt kell mondanom, hogy jelentős, az elmúlt években kialakult innovációval, technológiatranszferrel működő kapacitás, kifejlesztett kapacitás van ma kihasználatlanul. Mondom példaként a saját innovációs ügynökségi hálózatunkat, amelynek az egyik fő feladata segíteni a vállalkozások fejlesztését, az innovatívak felkarolását, azok kiközvetítését. A kapacitás kialakult, de jelenleg állami finanszírozás nem áll rendelkezésre, tehát ez a kapacitás ma nemzetközi programokból működik, ami azt jelenti, hogy a kapacitás jó része megvan, a szellemi és technológiai kapacitás működik, csak éppen nem azokra a célokra, mint amikre eredetileg létrehozták. Ez egy darabig működhet így, de ahhoz, hogy érdemi fellendülést tudjunk abban elérni, hogy a vállalkozói ötletek ne kallódjának el, ezeket a hálózatokat kellene életre lehelni és tovább működtetni.

Nincs itt az Innovációs Hivatal és nincs itt, elment közben Patrik, úgyhogy mindkét partnerem nevében hadd mondjak még egy-egy mondatot! Az Innovációs Hivatalban az elmúlt hónapokban indult egy mentori program, amelyik részben vállalkozói ötleteket keresett, ötlettulajdonosokat kerestek, részben problémával rendelkező, mentorálható cégeket kerestek, részben pedig mentornak is lehetett jelentkezni. Tehát ez most felfejlődőben lévő történet, Patrikék is az elmúlt időszakban nyertek támogatást a fiatalok vállalkozóvá válásának érdekében, és e programnak is lesz innovatív eleme.

Egyébként a vállalkozóvá válás, vagy a vállalkozói feladatok tudatosításában úgy érzem, a kamaráknak is komoly szerepük lehetne. Itt a szomszédban, nem kell messzire menni, csak Ausztriába, ha valaki kereskedelmi kamarai tag lesz, akkor ezzel automatikusan jár valamilyen ingyenes felkészítő tanfolyam, melynek következtében már tudja, hogy milyen

feladatai, kötelezettségei vannak, és a könyvelője nem fogja az első pillanatban megvezetni. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen.

Dézi professzor úr, majd utána Gábor, aztán le is zárjuk a hozzászólások körét, ha nincs több ellenállhatatlan hozzászólalási igény a felszólalásra, tekintettel az idő múlására. Parancsoljon, professzor úr.

DR. DÉZSI ISTVÁN, az MTA doktora: Magamat nem akarom dicsérni, mert az idő telik, de sok ilyen kutatási, innovációs értekezleten voltam jelen életemben külföldön is és itthon is. Most ugyan az itthon a fontos, de egyébként is, ha abból a szempontból nézzük, hogy az ország hogyan tud fejlődni, és mit kell ahhoz tenni, ami a módszereket illeti, két módszer van. Van egy politikai, és hogy úgy mondjam, irodalmi módszer. Például ilyen lényegében - nem akarok természetesen leértékelni - a mostani összejövételünk, ami azt jelenti, hogy ilyenkor el kell mondani úgy általában az elgondolásokat és a többit, viszonylag pozitív irányban. Ez az egyik.

A másik dolog már a kimondott munka, amit természetesen nem itt végzünk, és annak feltételrendszere, tehát, hogy amiről itt most beszélünk, annak milyen feltételrendszere van meg, mert ez egy alapvető dolog. Volt itt már régóta fejlesztés, régen ezt népgazdaság-fejlesztésnek nevezték, az is jó sokáig eltartott, és tudjuk, hogy álltak vele, mi lett az eredménye. Most eltelt húsz év, azt is tudjuk, hogy most mi lett. Lényegében, amikor változtak a dolgok, az első az lett, hogy az ipari kutatóintézeteket megszüntették. Messzemenően ellene voltunk ennek, mégis megszűntek. Tehát itt arról van szó, hogy a határozatokhoz mindenképpen szakértőket kell bevonni, és azokat értékelni kell, akik ténylegesen a munkát végzik, és akik ott vannak a napi tevékenységben.

Ha én fejlesztésről beszélek, természetesen voltak is fejlesztések, meg nem is voltak fejlesztések. Az egyik dolog az, hogy Magyarország egy adott színvonalon van most gazdaságilag és egyáltalán, de van egy másik része ennek, ami előttünk áll, ez az úgynevezett nyugati rész. Nem akarom itt részletesen mondani, de - Szingapúr is beletartozik természetesen, bár az nem nyugaton van -, ahhoz kellene nekünk felzárkózni. Példa lehet számunkra Hollandia akár a nagyság tekintetében - még kisebb is, mint mi vagyunk -, vagy Belgium, ahol nagyon sokat dolgoztam, és ott is az volt, hogy innovációt kellett csinálni, és meg is csinálták.

A következő, ami a leglényegesebb dolog, nagyon lényeges, hogy két részre osztható ez a szellemi munkára. A megvalósítás olyan, mint a mérnöki munka, szellemi munka a programírás, mondjuk így, információfejlesztés, és ebből a szempontból természetesen megfelelő képzettségű emberekre van szükség. Ez nálunk alapjában véve, a színvonalat nézve jó, tehát ilyen értelemben jönnek hozzánk is, itt hallható volt, hogy használják a magyar munkaerőt. Utána természetesen itt is analizálni kellene a dolgot - csak én ebben nem vagyok megfelelően informálódva -, hogy ténylegesen a külső cégek, nem magyar cégek, ha idejönnek - elnézést, hogy így mondom - magyarokat dolgoztatni, ami nagyon jó, mert a munkaerő foglalkoztatását itt nem kell részletezni, tehát nehogy úgy vegyék, hogy ez negatív, de utána egy általános ember, aki nem szakértő, megkérdezi például, hogy abból a profitból, ami itt termelődött, mennyi maradt itt, és mennyi ment ki. Ez is egy másik dolog, és ez mindenre vonatkozik, minden külső beruházásra, ami itt van. Természetesen nem vagyunk ellene, sőt egyik ország sincs, például Taiwan se volt ellene, alapjában véve most már Kína sincs ellene, lényegében ugyanaz van Kínában, mint ami nálunk is fellépett, hogy hozzák haza Amerikából a kínaiakat, és ugyanazt a fizetést kapják, mint amit Amerikában kapnak. Nálunk ilyen nincs, csak a dupla fizetést kapja, aki a Lendület programban részt vesz; persze, a Lendület csoportban lévő csoporttagok, hogy mit mondanak erre, az már egy másik kérdés. Tehát az

érték befektetéséről van itt szó nagyban, és hogy mit nyerünk vele, és hogy milyen színvonalon vagyunk mi most.

Az innováció nem magában van, hanem az kutatás-fejlesztés, mert innováció, ha megveszünk egy szabadalmat, és valamit csinálunk belőle, ami vagy sikerül, vagy nem, de pillanatnyilag, ami most K+F nálunk van, például az eszközbiztosítás szinte elhanyagolható színvonalon áll a nyugathoz képest. Tehát eszközöket nem tudunk beszerezni, márpedig az innovációhoz például még több eszközre és magasabb színvonalú eszközre van szükség - nem kell nagyon pontosan értelmezni -, mint a kutatáshoz, mert ott még a piac is bejön, hogy nekem olyat kell termelni, amit el is tudok adni a piacon. De ebben az amerikaiak is benne vannak, és mondjuk, a németek is, nekik megvan erre a megfelelő felszereltség, eszköz, és gyorsan tudják csinálni, nekünk meg nincs rá eszközünk, kivéve az informatika, mert ahhoz azért van, de a többihez nincs. Ezt figyelembe kell venni a költségvetés tervezésénél. Ez egy nagyon nehéz dolog természetesen, de azt mondanám, hogy szakértőket kell bevonni a politikai döntésekbe, vonatkozik ez még a trafiktörvényre is, de mindegy. Szóval, szakértő kell. Elnézést kérek!

ELNÖK: Gábor, parancsoljon!

DR. FELSO GÁBOR (BME VIKING Villamosmérnöki és Informatikai Kutató-fejlesztő Zrt.): Köszönöm szépen. Felső Gábor vagyok.

Nekem igazából egy megjegyzésem lenne, és próbálok nagyon rövid lenni, illetve egy kérdésem lesz még. Az egyik megjegyzésem a kockázatvállalási hajlandóság. Nagyon örülök annak, hogy ez a téma előjött az egész oktatási rendszerrel kapcsolatban, ami a vállalkozói ismereteket illeti, hogy egyáltalán, a vállalkozói léttel kapcsolatos dolgok hogyan vannak. Valószínűleg tényleg az oktatási rendszerben romolhat el valami, mert a gyerekekben, én is azt gondolom, hogy ott van a lehetőség, és amikor az egyetem vége felé közelednek, a jelentős részük - most a műszaki területről beszélünk - leginkább abban motivált, hogy valamilyen tipikusan multinacionális cégnél valamilyen jól fizető állásba tudjon bekerülni, és csak nagyon-nagyon kis százalékuk az, aki saját cégben, önálló vállalkozás indításában mer gondolkodni. A személyes tapasztalatom alapján a helyzet javul, tehát növekszik az arány, de ez nagyon-nagyon alacsony szinten van.

A megjegyzéssel kapcsolatban csak azt szeretném mondani, ha bármi ilyen típusú program, akár ipari oldalról, akár kormányzati vagy uniós forrásból vagy civil oldalról van, én a magam részéről maximálisan tudom támogatni, mert az nagyon fontos része a programnak, hogy az innovációs potenciál ebből a szempontból javuljon, és ha az oktatási rendszer oldaláról ehhez hozzá tudunk valamit tenni, akkor én azt gondolom, az nagyon fontos és hasznos lenne.

A másik, talán kicsit az oktatáshoz, de talán nem is az oktatáshoz kapcsolódó téma kifejezetten a kutatóintézetekkel kapcsolatos. Számos olyan beruházás, befektetés történt, szerencsére, Magyarországon, hogy tipikusan külföldi cégek idehoztak kutatás-fejlesztési kapacitásokat, és saját műhelyeket teremtettek meg. Nagyon helyes, nagyon jó is, hogy ez így van, de a másik oldalról kifejezetten az állami felsőoktatás környékén, vagy akár állami tulajdonban is vannak olyan kutatóhelyek, akár akadémiai, akár egyéb kutatóintézetek, amelyek szintén állami vagy valamilyen állami kezdeményezésre jöttek létre, vagy folyamatosan jönnek ilyenek létre.

Azt keresem, és talán ez a kérdésrésze a megjegyzésemnek, hogyan látják, mennyiben tudnánk elősegíteni azt, hogy ezek a szereplők sokkal jobban találkozzanak, és ne csak és kizárólag valamilyen uniós támogatás, konkrét támogatási projektből finanszírozottan legyenek kutatás-fejlesztési együttműködések. Persze, nagyon jó, hogy vannak ilyenek, mert ezek is fontosak, de fontos, ha valamiféle intézményes módon az egyetemek és az ipar

összetalálkozásában közös kutatóintézetek létrehozása, megteremtése, elősegítése tudna megtörténni, amelyek olyan kutatásokat vagy fejlesztéseket tudnának végezni, amelyek talán nem annyira szenzitívek, hogy azt egy cég csak és kizárólag a saját kutatóintézetében tudná végezni. Viszont pontosan az oktatási vagy az egyetemi szféra számára ez egy olyan továbblépési lehetőséget teremtene elsősorban a fiatal kutatók, fejlesztők részére, akik később vagy a cégekhez tudnának kerülni, vagy éppen pont abban van nekik a potenciáljuk, hogy kutatás-fejlesztési tevékenységet tudnak különböző ipari megrendelésekre csinálni. Ha ezt valamilyen módon tudnánk intézményesíteni, akkor ez ezt a szférát is tudná erősíteni, és amikor arról beszélünk, hogyan lehetne a magyarországi innovációs gazdaságot fejleszteni, akkor ez egy komoly potenciál tudna lenni, ha ennek valamilyen erősebb intézményi megoldásai tudnának létrejönni, és ebben, azt gondolom, elengedhetetlen, hogy az iparral együttműködve működjenek ezek az együttműködések, hogy létre tudjanak jönni. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen

Kíván-e még valaki szólni? (*Jelzésre.*) Reich Lajos úr, parancsoljon!

Válaszadás, reagálás

REICH LAJOS, az AmCham Innovációs Bizottságának elnöke, a GE Healthcare magyarországi kutatás-fejlesztési vezérigazgatója: Csak egy gyors válasz erre az utolsó kérdésre, és aztán be is fejezem. Ez egy nagyon érdekes és fontos kérdés, és azt gondolom, hogy talán jó irány indult el a kutatóegyetemek kialakításával. Ha ugyanezt az erőfeszítést 5-6 helyen megtízszerezve egy nagyon erős kompetencia jön létre egy adott területen, akkor az ipar élni fog a lehetőséggel, és fog megrendeléseket adni ezeknek a műhelyeknek, de ehhez az kell, hogy ezt az erőfeszítést tényleg egy sokkal szűkebb körben kell koncentrálni.

Viszont én szeretném megragadni az alkalmat, nagyon szépen köszönjük a lehetőséget, a megtisztelő figyelmet a téma iránt, és hogy meghallgattak bennünket. Szeretném is javasolni, hogy ezt a fajta alkalmat tegyük rendszeressé, ha egyetért vele az elnök úr, és szeretném is megkérdezni, hogy milyen következő lépéseket lát.

ELNÖK: Köszönöm szépen.

Természetesen a parlament menetrendje sok mindent képes befolyásolni, de amennyire lehet, igyekszünk olyan témákat és olyan ügyeket rendszeressé tenni, melyek ezt igénylik. Itt láthatóan abból a szempontból különösen aktuális lesz ez a kérdés, mármint hogy valamilyen rendszerességet belevigyünk a találkozókba, hogy annak dolgát, hogy a stratégia leképezése jogszabályi szintekre megtörténjen, lehetőleg minél jobb mederben lehessen tartani. Eléggé virágnyelven van ez megfogalmazva, de mindenki értse jól, mert mégiscsak arról szól a dolog, hogy akkor, amikor már a stratégiát megpróbálják a minisztériumban kodifikált szöveggé átalakítva a parlament elé betervezhető állapotba hozni, azon előkészítő stádiumban minél több itt megfogalmazott szempontrendszer, javaslat lehetőleg be tudjon épülni, ezért ebből következően azt gondolom, célszerű is ezt előbbé tenni.

Szerintem az ősz folyamán hasznos lenne, ha újra tudnánk találkozni, és meglátjuk, hogy addig milyen lépések történnek. Egy dolog biztos, hogy a mostani jegyzőkönyvet úgy, ahogy van, el fogjuk küldeni az illetékes tárcának, egyébként a tárcák is, hála istennek képviseltetik magukat, és azt hiszem, hogy ebből a szempontból, ha nézzük a dolgokat, akkor a gyakoriság szükségessége az aktuális állapotoknak megfelelő szituációkból fog majd következni, de látok én itt kifejezetten olyan témaköröket, amelyek indokolják, hogy gyakrabban összejyjünk.

Hogy feltétlenül ilyen módon kell-e megcselekedni, vagy bizonyos értelemben nagyon direkte, kvázi kis munkabizottságokban, ezt nem tudom, ezt majd még meglátjuk a

későbbiekben, mindenesetre én várom önöktől is a visszajelzéseket, hogy mikor érzik ennek a szükségességét. Valószínűleg önök sokkal érzékenyebben tudnak reagálni, és hamarabb a különböző fejleményekre, mint mi, ennek egyszerű oka van, itt párhuzamosan oly sokféle törvény van éppen folyamatban, hogy nem biztos, hogy receptoraink kellőképpen ki vannak élezve, hogy csak és kizárólag mindig erre figyeljünk, ezért kérjük is önöktől, hogy kapjunk ilyen jelzéseket, ha úgy ítélik meg, hogy hasznos lenne, hogy most tudnánk erről beszélni. Szerintem ezt önök hamarabb fogják érzékelni, mint mi, és természetesen nyitottak leszünk erre a konzultációra, beszélgetésre. Időpont szempontjából csak annyit fogunk eldönteni, hogy éppen aktuálisan mi a helyzet, hogy ha nem ezen a héten, akkor a jövő héten, de szerintem ez viszonylag rugalmasan kezelhető.

(Jelzésre.) Tessék parancsolni!

HETÉNYI MÁRK pénzügyi igazgató (Flextronics International): Ha megengedik, ehhez a témához kapcsolódóan, gyorsan elmondanám, Ábrahám úr már említette is, hogy június 3-án lesz egy közös autóiipari és elektronikai ipari konferenciánk, mely pont ebben a témában elég releváns, és arra szeretnénk nagy tisztelettel meghívni önöket. Ezt a meghívót majd továbbítani fogjuk önöknek, valamint a jövőben, együttműködés gyanánt egy közös bizottsági ülést is lehetne tartani az egyik tagvállalatunknál, de erre is teszünk majd javaslatot.

ELNÖK: Köszönjük szépen. Nagyon szívesen eleget teszünk ennek. Június 3-a milyen nap?

HETÉNYI MÁRK pénzügyi igazgató (Flextronics International): Hétfő.

ELNÖK: Sajnálattal kell közölnöm, hogy akkor nagy valószínűséggel a parlamentben plenáris ülés van szavazásokkal egybekapcsolva. Ezt csak azért mondom jó előre, hogy ne udvariatságnak vegyék, de a parlamenti képviselőknek akkor biztos, hogy itt kell lenniük, úgyhogy sok sikert kívánva a konferenciához, de az az érzésem, hogy azon nem fogunk tudni részt venni, ezért is volt a legelső kérdés, hogy melyik napra esik.

HETÉNYI MÁRK pénzügyi igazgató (Flextronics International): Jó. Értettük.

ELNÖK: Köszönjük szépen még egyszer a jelenlétüket, azt, hogy elfogadták a meghívásunkat, és köszönöm a hasznos ötleteket, felvetéseket, a szempontrendszeret. A jövőben újra élő kapcsolatba kerülünk majd egymással, addig is jó munkát és sok sikert kívánok! A június 3-i konferenciához szintén sok sikert kívánok! Ha szabad kérni egy rövid jelzést, visszajelzést a konferenciáról, hogy ott körülbelül milyen témák, szempontok hangzottak el, azt megköszönnénk. Köszönöm szépen.

Minden jót kívánok mindenkinek! Viszontlátásra!

(Az ülés befejezésének időpontja: 12 óra 21 perc)

Dr. Pósn László
a bizottság elnöke

Jegyzőkönyvvezetők: Bihariné Zsebők Erika és Molnár Emese